A 10. OLIMPIAI ARANYÉREM

LABDARÚGÁS

Olimpiai szám

1964

Az olimpiai labdarúgótorna legünnepélyesebb pillanata: az eredményhirdetés.

A dobogó legfelső fokán: Novák Dezső, a 2. helyen: a csehszlovák URBAN —, a 3.-on a német URBANCZYK. Jobbra tőlük: CSANÁDI ÁRPÁD, a NOB tagja

LONDONTÓL–RÓMÁIG

RÖVID Olimpiai KRÓNIKA 1908–1960

„TÖRTÉNELEM ELŐTTI" KORSZAK (1896—1904). A klasszikus olimpiai játékok felújítását 1896-ban önfeledten ünneplő athéni közönség még nem tapsolhatott góloknak. A labdarúgás akkoriban kontinensünkön kevéssé volt ismert, így Athénben ebben a sportágban nem koszorúzták olimpiai győztest. A következő két olimpiai játékok keretében már szerepelt a labdarúgás, de csupán bemutató jelleggel. Mivel az 1900. és 1904. évi olimpiai labdarúgó-tornák nem az 1904 májusában alakult FIFA égisze alatt zajlottak le, azokat nem tekintik hivatalosaknak.

I. AZ ELSŐ HIVATALOS OLIMPIAI TORNA (1908). A londoni olimpia műsorába a labdarúgás „feltalálói" természetesen ezt a sportágat is beiktatták. Az aranyéremért mindössze 5 ország 6 csapata indult harcba. (A franciák 2 (!) válogatottal képviseltették magukat.) Ennek ellenére a torna sikeres volt. A győzelmet a várakozásnak megfelelően a rendező ország együttese szerezte meg, de a döntőben (2:0) a dánok a „tanítómesterek" egyenrangú ellenfelei voltak.

II. A STOCKHOLMI SEREGSZEMLE (1912). Stockholmban népesebb mezőny, 11 csapat gyűlt össze a rajtnál. Ekkor szerepelt először a magyar labdarúgás olimpiai tornán. A mieink elsőként a nagy esélyes angolokkal kerültek szembe. Az ígéretes kezdés és derekas helytállás sem tudta megakadályozni a nagyobb képességű brit csapat 7:0-ás győzelmét. Válogatottunk a szó szoros értelmében a vígaszdíjban vígasztalódott. A németek és osztrákok legyőzésével ugyanis a magyar csapat nyerte a vígaszdíjat. A torna döntőjét ezúttal is az angolok és dánok vívták. A győzelmet ismét a szigetország együttese szerezte meg, de a 4:2-es eredmény bizonyítja, hogy Dánia labdarúgói most sem könnyen adták meg magukat.

III. MEGLEPETÉSEK A CSONKA OLIMPIÁN (1920). Az antwerpeni csonka olimpia labdarúgó-tornáján meglepően népes, 14 csapatot számláló mezőny gyűlt egybe. Esélyesként a brit és a dán válogatottat emlegették. Nos, Antwerpen szállította az olimpiai játékok történetének első labdarúgó meglepetését. A két favorit ugyanis már az első fordulóban búcsút mondott a további küzdelmeknek. Az elbizakodott brit együttest az esélytelen norvégek verték ki, míg Dánia a nemzetközi porondon újonc Spanyolország válogatottjával szemben maradt alul. A döntőt Belgium nem csillogó, de megbízható csapata, valamint a kitűnő képességű csehszlovák gárda vívta. Az aranyéremért folyó mérkőzés 2:0-ás belga vezetésnél, az I. félidő befejezése előtt, sajnálatos botrány és a csehszlovák együttes levonulása miatt félbeszakadt. Ezért a versenybíróság Csehszlovákiát kizárta és az ezüstéremtől is megfosztotta.

IV. DÉL-AMERIKAI SIKER PÁRIZSBAN (1924). A második párizsi olimpián rekordmezőny, 22 csapat jelent meg a labdarúgó-torna küzdelmeinek nyitányán. Közöttük volt a magyar csapat is. A mieink szereplése nem járt sikerrel. A lengyelek elleni könnyű, 5:0-ás győzelem után Orth és társai a II. fordulóban az esélytelennek vélt Egyiptom csapatától azóta „egyiptomi csapás" néven emlékezetes 3:0-ás vereséget szenvedtek. Dél-Amerika labdarúgása Uruguay révén első alkalommal képviseltette magát olimpiai tornán. A bemutatkozás teljes sikert hozott. A döntőben a kitűnő „uru" együttes biztosan, 3:0 arányban fektette kétvállra a jóval várakozáson felül szereplő Svájc gárdáját.

V. NAGY DÉL-AMERIKAI FÖLÉNY AMSZTERDAMBAN (1928). A holland fővárosban 17 csapat vette fel a küzdelmet az olimpiai aranyéremért. A mezőnyből hiányzott a magyar válogatott. Megjelent viszont Uruguay legnagyobb vetélytársa, Argentína együttese. Már a rajt előtt ez a két csapat volt esélyes. A papírforma ezúttal beigazolódott. A döntőben először nem bírt egymással a két „nagy" (1:1). Az ismétlés a kevésbé favorizált Uruguay fiainak sikerült jobban. Az „uruk" 2:1-es győzelmük révén ismét aranyéremmel térhettek vissza távoli hazájukba.

VI. CSÖKKENŐ SZÍNVONAL BERLINBEN (1936). A hivatásos labdarúgás térhódítása következtében az amszterdaminál kevesebb, 16 együttes jelent meg a VI. olimpiai labdarúgótornán Berlinben. A mezőnyben új színt az első ázsiai csapatok, Japán és Kína válogatottjai jelentettek. Dél-Amerikát Peru labdarúgói képviselték. A magyar amatőrök csekély sikerrel szerepeltek. Az I. fordulóban a lengyelekkel szemben simán alulmaradtak 0:3 arányban. A nagy esélyes a hazaiak válogatottja volt. A németek azonban a II. fordulóban a végeredményben bronzérmet nyert norvégektől általános meglepetésre 2:0-ás vereséget szenvedtek. A kiegyensúlyozott csapatot alkotó olasz „kadettek" mel-

lett a szolid képességű osztrák amatőrök jutottak a döntőbe. Az aranyéremért vívott mérkőzés sem múlta felül a torna meglehetősen mérsékelt színvonalát. A nézőknek sok bosszúságot okozó találkozó végén csak a 2:1-re győztes olaszok örvendeztek. Színvonal ide, színvonal oda, az ő igyekezetüket olimpiai aranyérem koronázta....

VII. EURÓPAI FÖLÉNY LONDONBAN (1948). A második londoni olimpia küzdelmei során 18 labdarúgó-csapat lépett pályára. A magyar színek képviselői hiányoztak a mezőnyből. A berlini tapasztalatok alapján Londonban az olaszok és osztrákok számítottak esélyeseknek, de mindkét együttes — csődöt mondott. A kevésbé favorizált svédek és jugoszlávok biztosan vették a döntő felé vezető út akadályait. A két csapat párharcából a gólerősebb skandinávok kerültek ki győztesként 3:1 arányban.

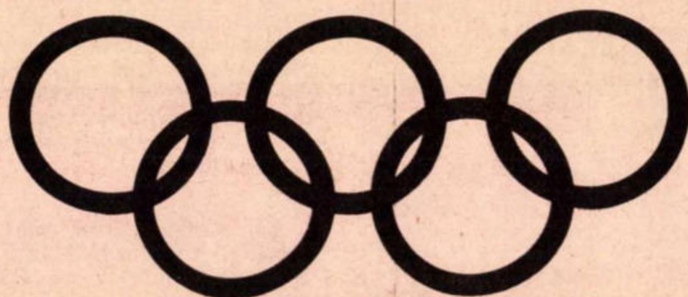
VIII. MAGYAR DIADAL HELSINKIBEN (1952). Amszterdam óta határozott színvonalcsökkenés volt tapasztalható az olimpiai labdarúgó-tornákon. A nagy mezőny, 25 csapatot felvonultató helsinki mérkőzéssorozat után a szemtanúk végre ,,igazi'' labdarúgásról áradozhattak. Ezt a magyar ,,aranycsapat'' szolgáltatta. A mieink szinte megerőltetés nélkül haladtak a döntő felé. Az elődöntőben a londoni győztes, a svéd válogatott volt az ellenfél. A magyar fiúk sokáig emlékezetes, ragyogó játékkal 6:0 arányban valósággal lehengerelték a bajnoki cím védőjét. A döntőben Jugoszlávia együttese jóval nagyobb ellenállást fejtett ki, de a 2:0-ás magyar győzelem jogossága vitathatatlan volt. A magyar labdarúgás ezzel megszerezte első olimpiai aranyérmét!

IX. A MELBOURNE-I MÉLYPONT (1956). A helsinki fellendülés után némi meglepetést keltett, hogy az olimpiai labdarúgó-torna igen alacsony színvonalon mozgott ausztrál földön. Igaz, többek között a védő magyar, valamint a svéd együttes is hiányzott az indulók közül. A melbourne-i 11 csapatot számláló mezőny újoncai, Ausztrália, Indonézia és Thaiföld az egzotikumot képviselték, a torna színvonalát azonban nem voltak képesek emelni. A két nagy esélyes, a szovjet és jugoszláv gárda viszonylag biztosan jutott el a döntőig. Igaz, a szovjet fiúk — nagy nagy meglepetésre — csak megismételt mérkőzésen tudták megadásra kényszeríteni az önfeláldozó védekezés ,,apoteózisát'' nyújtó indonéz együttest. A döntő nagy küzdelem után 1:0-ás szovjet győzelemmel zárult. Így a szovjet labdarúgás második olimpiai szereplése alkalmával aranyérmet nyert. A jugoszlávoknak viszont — sorrendben harmadszor! — meg kellet elégedniök a győzelmi emelvény második fokával.

X. AZ ,,ÖRÖKÖS'' MÁSODIK VÉGRE AZ ÉLEN (1960). A római olimpia labdarúgó küzdelmeire kereken félszáz együttes jelentkezett. A magyar csapat simán, pontveszteség nélkül jutott ki olasz földre. Ott azonban nem valósultak meg maradéktalanul az előzetes remények. Az elődöntőben Dánia együttese nagy harcban 2:0-ra legyőzte fiainkat, akik végül a csalódás ellenére is elismerést érdemlő 3., bronzérmet jelentő helyen végeztek. A döntőbe a dánok mellett — sorrendben immár negyedszer — Jugoszlávia csapata került. Rómában — 12 évi reménykedés után — felvirradt déli szomszédaink labdarúgói számára a győzelem napja. Magabiztos játékkal 3:1 arányban kétvállra fektették Dánia együttesét.

XI. TOKIÓ — 1964. Ez már nem az én ,,reszortom''. Tokió — szerencsére — még nem történelem, hanem diadalmas, örömteli jelen! Erről mesél e lap többi cikke...

Antal Zoltán

A XVIII. NYÁRI OLIMPIAI JÁTÉKOK LABDARÚGÓ TORNÁJÁNAK története

Olimpiai válogatottunk négy selejtező mérkőzéssel került ki Tokióba.

Magyarország—Svédország 4:0 (0:0).

Budapest, 1963. május 4. 10 000 néző. Vezette: Mayer (Ausztria). **Góllövő:** Palotai, Bene, Povázsai, Bene. **Magyarország:** Gelei — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Nagy I. — Györkő, Komora, Bene, Povázsai, Dunai II. **Svédország:** Arvidsson — J. Karlsson, N. Johansson, Lundell — Broström, Nordquist — L. Eriksson, Bild, Heinemann, Ohlsson, B. Nilsson. Szép győzelem, de gyenge játék. A magyar csapat az 58. percben szerezte meg a vezetést, de csak a hajrában talált igazán magára, s ekkor három perc alatt (84., 85., 86. perc) három gólt ért el.

Svédország—Magyarország 2:2 (2:2)

Göteborg, 1963. okt. 27. 25 000 néző. Vezette: Beiald (Finnország). **Góllövő:** Grip (9.), Bild (17.), Dunai II (18.), Laczkó (26.) **Svédország:** Arvidsson — J. Karlsson — Rosander, N. Johansson — Hemming, Anlert — L. Eriksson, Grip, Ohlsson, Bild, Persson. **Magyarország:** Gelei — Káposzta, Gellér, Szepesi — Palotai, Somodi — Nagy Gy., Dunai II., Laczkó, Povázsai, Mathesz. Gyenge kezdés után a magyar csapat feljött, egyenlítette a kétgólos hátrányt, s a győzelemtől sem állt messze.

Magyarország—Spanyolország 2:1 (1:0)

Palma di Mallorca, 1964. április 29. 50 000 néző. Vezette: Blavier (Belgium). **Góllövő:** Bene, Bene, Velasquez. **Magyarország:** Gelei — Káposzta, Orbán, Ihász — Palotai, Szepesi — Nagy Gy., Komora, Bene, Povázsai, Katona. **Spanyolország:** Rodriquez — Torres, Alavedra, Meltzer — Jimenez, Echarri — Velasquez, Montesinos, Grosso, Uniarte, Vidal. A gyilkos iramú, pattanásig feszült mérkőzésen jól játszott a magyar csapat.

Magyarország—Spanyolország 3:0 (2:0)

Budapest, 1964. május 6. 20 000 néző. Vezette: Storoniak (Lengyelország). **Góllövő:** Bene, Palotai, Bene. **Magyarország:** Gelei — Káposzta, Orbán, Ihász — Palotai, Szepesi — Nagy Gy., Komora, Bene, Dunai II., Katona. **Spanyolország** Rodriguez — Torres, J. Manuel, De Filippe — Alavedra, Echarri — Montesinos, Tejada, Grosso, Jimenez, Velasquez. Mérsékelt csapatjáték ellenére is biztos győzelem.

OKTÓBER 11

A-csoport

Közös Német csapat—Irán 4:0 (3:0)

Jokohama, Micuzava Stadion, 15 000 néző. Vezette: De Queiroz (Brazília). Partjelző: Imam Hussein (EAK), Wontumi (Ghana).

Német csapat: Heinsch — Urbanczyk, Walter, Giesler — Pankau, Körner — Engelhardt, Bauchspiess, Frenzel, Frässdorf, Vogel.

Iran: Asli — Amir-Asefi, Ghelichkhani, Habibi-Nakhnaghlai — Mirzai, Arab — Latifi, Saedi, Jamali, Talebi, Khodaparast.

Góllövő: Bauchspiess (7.), Vogel (20.), Frenzel (44.), Vogel (62.)

A német csapat megerőltetés nélkül nyert a szálas legényekből álló 4—2—4 rendszerben játszó irániak ellen. (*Az összeállításoknál mindenütt három hátvéd, két fedezet, öt csatár rendszerben ismertetjük a csapatokat*).

Románia—Mexikó 3:1 (2:0)

Tokió, Omija Stadion, 10 000 néző. Vezette: Jokojama (Japán). Partjelző: Asami (Japán), Comesana (Argentína).

Góllövő: Creiniceanu (20.), Pircalab (33.), Ionescu (47.), Fragoso (72.)

Románia: Datcu — Greavu, Nunweiler III., Dan Coe — Halmageanu, Petru — Koszka, Pircalab, Constantin, Ionescu, Creiniceanu.

A svédek elleni selejtező mérkőzés (4:0), a Népstadionban. Povázsai fejeli el a labdát!

A Közös német csapat—Irán (4:0) mérkőzésen BAUCHSPIESS emelkedik ki a védők közül.

Mexikó: Calderon — Gonzales, Galvan, Loza — Hernandez, Ruvalcaba — Arellano, Morales, Fragoso, Cisneros, Chavez.

A románok az I. félidőben nagyszerűen játszottak, szünet után engedtek az iramból. A mexikóiak fiatal csapata (átlagban 22 éves!) nagyszerű erőnlétet de még nem elég érett játékot mutatott.

B-csoport

Magyarország—Marokkó 6:0 (2:0)

Tokió, Nemzeti Stadion, 70 000 néző. Vezette: Kim Duk Riong (Dél-Korea). Partjelző: Hajakava és Ikeda (Japán).

Góllövő: Bene (15., 39., 70., 74., 79., 88.)

Magyarország: Gelei — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Szepesi — Farkas, Varga, Bene, Komora, Katona.

Marokkó: Kassou — El Mansouri, Bensiffedine, Fah Im — Nijam, Mokhtatif — Mohamed, Lamari, Morchid, Bamous, Bendajan.

25 percen át kissé kapkodó volt a magyar játék, mert a marokkóiak szívósságukkal, lelkesedésükkel, odaadásukkal meglepték a mieinket. A 8. percben Novák 11-est hagyott ki, s ez is bizonytalanná tette a magyar csapatot, amely azonban mind jobban játékba lendült. Különösen a II. félidőben sok ötletes, gyors, tetszetős támadást láthatott a feltűnően nagy számban egybegyült közönség. A feltűnő szó itt természetesen Japánra értendő, hiszen Japánban eddig labdarúgó-mérkőzésen ennyi nézőt még sohasem számoltak. A magyar csapatból Bene remekelt, nemcsak hat góljával, hanem pompás játékával is nagy tetszést aratott. Kitűnt még Ihász, Farkas, Katona, Gelei.

OKTÓBER 12

C-soport

Csehszlovákia—Dél-Korea 6:1 (4:0)

Tokió, Omija Stadion 12 000 néző. Vezette: Valenzuela (Mexikó). Partjelző: Boukkill (Marokkó), Skorics (Jugoszlávia).

Góllövő: Lichtnegl (25.), Vojta (26.), Mraz (32.), Masny (43.), Lee Ji Voo (60.), Mraz (69.), Masny (71.)

Csehszlovákia: Schmucker — Urban, Picman, Weiss — Vojta, Geleta — Brumovsky, Mraz, Lichtnegl, Masny, Valosek.

Dél-Korea: Ham Heung Csul—Kim Jung Suk, Csa Tae Sung, Kim Hong Bok,—Kim Sam Rak, Kim Hung Nam—Lee Ji Voo, Huh Joon Jung, Voo Sang Kvon, Cso Joon Ok, Cso Sung Dal.

A fürge kis koreaiak aránylag kevés vizet zavartak, csak akkor jutottak valamennyire szóhoz, amikor a csehszlovákok a II. félidőben lefékeztek. A csehszlovák csapatból különösen Mraz és Masny jeleskedett.

Brazília—Egyesült Arab Köztársaság 1:1 (1:0)

Tokió, Komazava Stadion, 20 000 néző. Vezette: Glockner (Német). Partjelző: Teherani (Irán), Nitescu (Románia).

Góllövő: Lopes (10.), Shahin (88.)

Brazília: Dias — Pereira Barros, Quirino, Pereira Jose — Vinagre, Virgilio — Lopes, Marques, Redes Filho, Ribeiro, Cavaretti.

EAK: Korshed — Zaki, Badavi, Elisnavi — Kotb, Attia — Riad, Shahin, Ismail, Nosseir, Hassan.

Az EAK-csapat technikában és játéktudásban a brazilok mögött állt, de nagy harci kedvvel, jól tömörülő védelemmel kiharcolta a döntetlent. A brazil csapatból Lopes nagyszerű cselezőnek bizonyult. A vezető gólt is több csel után érte el, majd a 22. és a 27. percben is pompás cselekkel közelítette meg az EAK kapuját, de a gólhelyzetet mindkétszer kihagyta.

D-csoport

Argentína—Ghana 1:1 (1:0)

Jokohama, Micuzava Stadion, 13 000 néző. Vezette: Ashkenazi (Izrael). Partjelző: Zsolt (Magyarország), De Silva (Malaysia)

Góllövő: Bulla (26.), Acquah Edward (80.)

Argentína: Cejas — Berzolotti, Sesana, Morales — Mori, Perfumo — Cabrera, Malleo, Bulla, Manfredi, Tojo.

Ghana: Dodoo — Acquah Sam, Oblietey, Acheampong — Adoo-Odametey, Pare — Osei, Mfum, Aggrey, Acquah Edward, Salisu.

Az argentin csapat nagyon viharosan támadott, de Ghana csapata pompásan védekezett, s ezenfelül kitűnő erőben játszott. A II. félidőben, még 1:0-ás álláskor Aggrey (Ghana) nagy helyzetben kapufát lőtt.

OKTÓBER 13

A-csoport

Közös német csapat—Románia 1:1 (1:1)

Tokió, Komazava Stadion, 25 000 néző. Vezette: Korelus (Csehszlovákia). Partjelző: Ashkenazi (Izrael) Kim Duk Riong (Dél-Korea).

Góllövő: Frenzel (22.), Pavlovici (27.).

Német csapat: Heinsch — Urbanczyk, Walter, Geisler — Pankau, Körner — Frässdorf, Bauchspiess, Frenzel, Nördner, Vogel.

Románia: Datcu — Greavu, Jenei, Nunweiler III. — Halmageanu, Dan Coe — Pircalab, Constantin, Pavlovici, Koszka, Creiniceanu.

Már a 9. percben 6:0 volt a szögletarány a német csapat javára. A románok igen kemény játékkal védekeztek, 22 percnyi játék után Jenei és Dan Coe már két-két figyelmeztetésben részesült. Nem sokkal az egyenlítő gól után a játékvezető kiállította Vogelt a német csapatból, mert megrúgta Datcu kapust. A német csa-

patból többen is megsérültek, a legsúlyosabban Geisler, aki a 76. perctől csak statisztált.

Mexikó—Irán 1:1 (0:0)

Tokió, Csicsibu Stadion, 12 000 néző. Vezette: Wontumi (Ghana). Partjelző: Jokojama, Asami (Japán)

Góllövő: Gonzales (53.), Nirlou (59., 11-esből)

Mexikó: Calderon — Gonzales, Loza, Hernandez — Galvan, Ruvalcaba — Arellano, Morales, Fragoso, Cisneros, Chavez.

Irán: Biati-Eslam — Amir-Asefi, Habibi-Nakhmaghlai, Mostfavi, — Nirlou, Arab — Latifi, Jamali, Nourian, Esmaili, Talebi.

A mexikói csapat többet támadott, jobban játszott, az iraniak inkább csak védekeztek.

B-csoport

Jugoszlávia—Marokkó 3:1 (2:1)

Jokohama, Micuzava Stadion, 11 000 néző. Vezette: Imam Hussein (EAK). Partjelző: Marujama, Sato (Japán).

Góllövő: Bouachra (2.), Szamardzsics (8.), Belin (12), Belin (59.)

Jugoszlávia: Csurkovics — Fazlagics, Csop, Vujovics — Belin, Miladinovics — Szamardzsics, Zambata, Oszim, Lemics, Dzsaics.

Marokkó: Kassou — El Mansouri, Bensiffedine, Fah Im-Nijam, Mohktatif — Bouachra, Lamari, Morchid, Bamous, Bendajan.

A marokkóiak a 2. percben góljukkal kissé megijesztették a jugoszlávokat, akiknek győzelme rövidesen később már biztosnak látszott. A jugoszlávok gyorsan, ügyesen, labdabiztosan játszottak, de hiányzott náluk a küzdőszellem. A marokkóiak viszont végig nagyszerűen harcoltak, s különösen a jugoszlávok két szélsőjét semlegesítették nagyszerűen.

OKTÓBER 14

C-csoport

Csehszlovákia—Egyesült Arab Köztársaság 5:1 (3:0)

Tokió, Csicsubu Stadion. 12 000 néző. Vezette: Zsolt (Magyarország). Partjelző: Glockner (Német), Nitescu (Románia).

Góllövő: Vojta (5., 27.), Urban (36.), Riad (52.), Mraz (83.), Cvetler (84.)

Csehszlovákia: Schmucker — Urban, Weiss, Picman — Vojta, Geleta — Brumovsky, Mraz, Lichtnegl, Masny, Cvetler.

EAK: Korshed — Amin, Gad, Elisnavi — Elfanagili, Badavi — Riad, Mohamed, Ismail, Etman, Mahmoud.

Keményen játszó ellenfele ellen biztosan nyert a csehszlovák csapat.

Brazília—Dél-Korea 4:0 (2:0)

Jokohama, Micuzava Stadion. Vezette: Boukkill (Marokkó). Partjelző: Valenzuela (Mexikó), De Silva (Malaysia).

Góllövő: Marques (30.), Vinagre de Godoy (44., 54.), Lopes (73.)

Brazília: Dias — Pereira Barros, Quirino, Pereira Jose — Vinagre de Godoy, Virgilio — Lopes, Mattar, Marques, Ribeiro, Caravetti.

Dél-Korea: Ham Heung Csul — Lee Voo Bong, Kim Jung Suk, Kim Hong Bok — Park Seung Ok, Kim Joung Bai — Lee Ji Voo, Huh Joon Jung, Csa Tae Sung, Cso Joon Ok, Cso Sung Dal.

A brazil csapat szépen, jól játszott, ízelítőt adott az igazi brazil játékból.

D-csoport

Japán—Argentína 3:2 (0:1)

Tokió, Komazava Stadion. Vezette: Skorics (Jugoszlávia). Partjelző: Teherani (Irán), Ashkenazi (Izrael).

Góllövő: Dominquez (24.), Szugijama (54.), Dominguez (62.), Kavabucsi (81.), Ogi (82.)

Japán: Jokojama — Katajama, Jamagucsi, Jaegasi — Kamata, Szuzuki, — Kavabucsi, Kamamoto, Ogi, Majamoto, Szugijama.

Argentína: Cejas — Bertolotti, Sesana, Morales — Mori, Perfumo — Cabrera, Risso, Dominguez, Manfredi, Ochoa.

A torna egyik meglepetése. A japán csapat óriási akarással, hatalmas buzgalommal játszott. Argentína kétszer is vezetett, de a japánok hatalmas hajrát diktáltak, s az utolsó tíz percben megnyerték a küzdelmet. Utána önfeledt boldogsággal ünnepeltek.

OKTÓBER 15.

A-csoport

Közös német csapat—Mexikó 2:0 (1:0)

Jokohama, Micuzava Stadion, 13 000 néző. Vezette: De Silva (Malaysia) Partjelző: Kim Duk Riong (Dél-Korea), Sato (Japán).

Góllövő: Barthels (37.), Nöldner (66.)

Német csapat: Weigang — Urbanczyk, Walter, Rock — Seehaus, Unger — Barthels, Lisiewicz, Frässdorf, Nöldner, Stöcker.

Mexikó: Calderon — Gutterez, Loza, Albert Llorente — Galvan, Gonzales — Ruvalcaba, Fragoso, Morales, Aussin Suarez, Chavez.

A németek tudták, hogy csak akkor nem jutnak tovább, ha 4:0-ra kikapnak, s ezért több játékost pihentettek, s hét fiatalt vonultattak fel. Mind a hét a korábbi mérkőzéseken pihent. Így is biztosan nyertek.

Románia—Irán 1:0 (1:0)

Tokió, Omija Stadion, 20 000 néző. Vezette: Comesana (Argentína). Partjelző: De Queiroz (Brazília), Ikeda (Japán).

Góllövő: Pavlovici (26.)

A Magyarország—EAK (6:0) találkozón Komora távoli lövése a 4. magyar gólt jelenti.

Románia: Andrei — Greavu, Nunweiler III, Petescu — Ivan, Pavlovici — Koszka, Avram, Constantin, Ionescu, Creiniceanu.

Irán: Asli — Amir-Asefi, Habibi-Nakhmaghlai, Arab — Ghelichkani, Latifi — Nourian, Nirlou, Mostafavi, Esmaili, Talebi.

A románok is sok fiatalt vonultattak fel, öt játékosukat pihentették a Magyarország elleni mérkőzésre. Irán kapujára 11, Románia kapujára pedig mindössze 4 lövés ment. Ez élénken bizonyítja a románok nagy fölényét. Irán csapata többnyire nyolc emberrel védekezett, de gyakran támadott négy, sőt öt csatárral is. Nunweiler vezetésével azonban a románok minden támadásukat fölényesen hárították.

B-csoport

Magyarország—Jugoszlávia 6:5 (5:4)

Tokió, Omija Stadion, 20 000 néző. Vezette: Fukusima (Japán). Partjelző: Hajakava, Marujama (Japán)

Góllövő: Oszim (1.), Csernai (5., 11.), Belin (12), Farkas (18.), Bene (25.), Zambata (31.), Belin (35.), Csernai (44., 63., mindkettőt 11-esből), Oszim (82.)

Magyarország: Szentmihályi — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Nógrádi — Farkas, Csernai, Bene, Komora, Katona.

Jugoszlávia: Csurkovics — Fazlagics, Csop, Vujovics — Belin, Miladinovics, — Szamardzsics, Zambata, Oszim, Radovics, Dzsaics.

Egyik csapatnak sem volt különösebb vesztenivalója, mindkettő nyílt sisakkal játszott, a védekezésre kevesebb gondot fordított. Ez a magyarázata a sok gólnak, no meg az is, hogy Szentmihályi rossz napot fogott ki. A magyar csapat támadott többet, általában irányította a játékot. A mezőny legjobbja ezúttal Csernai volt. Kiválóan játszott Bene, Farkas, továbbá Palotai, Nógrádi is, s a védelemből Ihász felelt meg.

OKTÓBER 16

C-csoport

Csehszlovákia—Brazília 1:0 (0:0)

Tokió, Omija Stadion, Vezette: Teherani (Irán). Partjelző: Ashkenazi (Izrael), Zsolt (Magyarország).

Góllövő: Valosek (77.)

Csehszlovákia: Svajlen — Urban, Matlak, Weiss — Picman, Nepomucky — Brumovsky, Vojta, Valosek, Knebort, Masny.

Brazília: Dias — Perreira Barros, Quirino, Perreira Jose Luiz — Vinagre, Virgilio Netto — Lopes Miranda, Mattar, Marques, Ribeiro, Caravetti

A csehszlovákok több játékosukat pihentették.

Egyesült Arab Köztársaság—Dél-Korea 10:0 (3:0)

Tokió, Csicsibu Stadion. Vezette: Glockner (Német). Partjelző: Valenzuela (Mexiko), Boukkill (Marokkó).

Góllövő: Riad (14., 17., 40., 48.) Mohamed (50.), Elfanagili (61.), Etman (66.), Riad (72., 77.) Hassan (78.)

EAK: Ahmed — Amin, Gad, Elisnavi — Elfanagili, Badavi — Riad, Mohamed, Ismail, Etman, Hassan.

Dél-Korea: Ham Heung Csul — Kim Jung Suk, Csa Tea Sung, Kim Hong Bok — Kim Sam Rak, Kim Jung Nam — Csa Kjung Bok, Huh Joon Jung, Voo Sang von, Cso Joon Ok, Kim Duk Joong.

Meglepő volt az arab csapat hatalmas győzelme. Különösen feltűnt a nagyon tehetséges Riad gólképessége, egymaga hat gólt ért el. Brazília és EAK pontszámban holtversenybe került. Brazília gólaránya jobbnak bizonyult (5:2), de az olimpián nem a gólarány, hanem a gólkülönbség döntött, s mert az EAK 12 gólt adott és csak hatot kapott — a legjobb nyolc közé jutott, Brazília viszont kiesett a további küzdelemből.

Ghana—Japán 3:2 (1:1)

Tokió, Komazava Stadion. Vezette: Nitescu (Románia). Partjelző: De Silva (Malaysia), Skorics (Jugoszlávia).

Góllövő: Szugijama (12.), Agyemang (27.), Jaegasi (52.), Acquah Sam (68.), Aggrey Fynn (78.).

Ghana: Dodoo — Okai, Addo-Odometey, Oblitey — Acquah Sam, Nkansah — Agyemang, Hfum, Aggrey Fynn, Acquah Edward, Pare.

Japán: Jokojama — Katajama, Kami, Jamaguesi — Szuzuki, Kamata—Mijamoto, Ogi, Jaegasi, Kamamoto, Szugijama.

A mérkőzésnek nem volt különösebb jelentősége, hiszen mindkettő már előzőleg tovább jutott.

OKTÓBER 18

Negyed döntő

Magyarország—Románia 2:0 (1:0)

Jokohama, Micuzava Stadion, 25 000 néző. Vezette: Ashkenazi (Izrael). Partjelző: Kim Duk-Riong (Dél-Korea), Jokojama (Japán).

Góllövő: Csernai (2., 84., utóbbi 11-esből).

Magyarország: Gelei — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Nógrádi — Farkas, Csernai, Bene, Komora, Katona.

Románia: Datcu — Greavu, Nunweiler, Halmageanu — Petru Emil, Gheorgescu Pircalab, Constantin, Ionescu, Dan Coe, Creiniceanu.

Már a 2. percben a tisztán álló Csernai hét méterről higgadtan gurított a jobb sarokba. Utána mind jobban kitűnt a magyar csapat kultúráltabb és tetszetősebb játéka. Bene kapufát rúgott. A II. félidő elején több mint negyedórán át a románok védekezésre kényszerítették a magyar csapatot. A 80. percben 11-eshez jutottak, de ezt Gelei remekül védte. A 85. percben Nun-

Bene lövésére hiába dobta magát MOHAMED, az egyiptomi kapus. A 6:0 arányban végződött mérkőzés 5. gólja.

A 3. helyért: Közös német csapat —EAK 3:1.
Itt a német csapat kapusának egyik parádés védése látható.

weiler a 16-oson belül lerántotta Benét. Ezért is 11-es járt, amit Csernai értékesített.

A magyar csapat szinte minden tekintetben felülmúlta ellenfelét, lényegesen többet támadott, de támadó játéka nem érte el a jugoszlávok elleni színvonalat. Gelei megsérült, a további mérkőzéseken már nem szerepelhetett.

Közös német csapat—Jugoszlávia 1:0 (1:0)

Tokió, Csicsubu Stadion, 10 000 néző. Vezette De Silva (Malaysia), Partjelző: Teheráni (Irán), Boukkill (Marokkó).

Német csapat: Heinsch — Urbanczyk, Walter, Giessler — Pankau, Körner — Frössdorf, Bauchspiess, Frenzel, Nöldner, Vogel.

Jugoszlávia: Csurkovics — Jeftics Csop, Vujovics — Belin, Miladinovics — Takács, Zambata, Oszim, Radovics, Dzsaics.

Góllövő: Frenzel (1.).

Nem sokkal kezdés után Csopról a labda Frenzel elé pattant, s az hat méterről küldte a hálóba. Erőnléti és taktikai fölény jellemezte a német csapat játékát.

Egyesült Arab Köztársaság—Ghana 5:1 (1:1)

Tokió, Omija Stadion. Vezette: Glockner (Német). Partjelző Korelus (Csehszlovákia), Valezuela (Mexikó).

Góllövő: Mfum (37.), Badavi (42., 61.) Riad (65.), Elfanagili (69., 85.).

EAK: Ahmed — Amin, Gad, Elisnavi — Elfanagili, Elsherbini — Riad, Etman, Badavi, Ismail, Hassan.

Ghana: Dodoo — Acquah Sam, Adoo-Odamety, Oblitey — Acheampong, Nkansah — Agyemang, Mfum, Aggrey, Pare, Salisu.

Ghana csak 60 percig tudott ellentállni, azután a jobb erőnlét és a nagyobb tudás kerekedett felül.

Csehszlovákia—Japán 4:0 (1:0)

Tokió, Komazava Stadion, Vezette: De Queiroz (Brazília). Partjelző: Comesana (Argentína), Imam Hussein (EAK).

Góllövő: Brumovsky (43., 59.), Vojta (69.) Mraz (86.).

Csehszlovákia: Schmucker — Urban, Weiss, Picman — Vojta, Geleta — Brumovsky, Mraz, Lichtnegl, Masny, Valosek.

Japán: Jokojama, — Katajama, Ogi, Jamaguesi — Szuzuki, Kamata — Kavabucsi, Jaegasi, Kamamoto, Mijamoto, Vatanabe.

A nagyobb tapasztalattal rendelkező és sokkal technikásabb csehszlovák csapat végig kezében tartotta a játék irányítását — noha az első gólt csak a 43. percben érte el. Meglepetésre a japán csapat fejjátékban jobbnak bizonyult.

Október 20

Elődöntő

Magyarország—Egyesült Arab Köztársaság 6:0 (3:0)

Jokohama, Mieuzava Stadion, 20 000 néző. Vezette: Comesana (Argentína). Partjelző: Fukusima és Hajakava (Japán).

Góllövő: Bene (7., 20.), Komora (29., 58), Bene (66., 77.).

Magyarország: Szentmihályi — Novák, Orbán, Ihász — Palotai, Nógrádi — Farkas, Csernai, Bene, Komora, Katona.

EAK: Mohamed — Amim, Gad, Elisnavi — Elfanagili, Elsherbini — Riad, Shahin, Badavi, Etman, Hasan.

Csapatunk nagyon látványosan játszott, sziporkázó, gyors, ötletes támadásokat vezetett. Orbán, Bene, Szentmihályi, Komora tűnt ki különösen. Az EAK-csapatban a hat gól ellenére is jól védett a kapus. A 60. perctől a magyar csapat Csernai sérülése miatt 10 emberrel játszott.

Csehszlovákia—Közös német csapat 2:1 (0:1)

Tokió, Komazava Stadion, 15 000 néző. Vezette: Askenazi (Izrael). Partjelző: Valenuela (Mexikó), Vontumi (Japán).

Góllövő: Nöldner (25.), Lichtnegl (46.), Mraz (89.).

Csehszlovákia: Schmucker — Urban, Weiss, Knesl — Vojta, Geleta — Brumovsky, Mraz, Lichtnegl, Masny, Valosek.

Német csapat: Heinsch — Urbanczyk, Walter, Geisler — Pankau, Körner — Stöcker, Frössdorf, Frenzel, Nöldner, Vogel.

Az I. félidőben a csehszlovákok enyhe fölényben voltak, de csak két kapufát értek el. A 44. percben Urbanczyk megsérült a német csapatból, s a II. félidőre már ki sem jött. A csehszlovákok többet támadtak, a németek erőteljesen védekeztek. 55. másodperccel a befejezés előtt esett a döntő gól.

Az 5. helyért, I. forduló

Jugoszlávia—Japán 5:1 (4:0)

Oszaka, Nagai Stadion, 10 000 néző. Vezette: Imam Husszein (EAK).

Jugoszlávia góllövői Zambata (2., 6.), Oszim (29.), Oszim (59.), Zambata (63.).

Jugoszlávia: Csurkovics — Fazlagics, Csop, Vujovics — Belin, Miladinovics — Takács, Zambata, Oszim, Radovics, Dzsaics.

Fölényes győzelem.

Románia—Ghana 4:2 (3:2)

Oszaka, Nagal Stadion, 10 000 néző.

OKTÓBER 22

Döntő az 5. helyért

Románia—Jugoszlávia 3:0 (0:0)

Oszaka, Nagal Stadion, 10 000 néző. Vezette: Zsolt (Magyarország).

Góllövő: Pavlovici (50.), Pircalab (72.), Constantin (78.).

Románia: Datcu — Greavu, Halmageanu, Petru Emil — Petescu, Dan Coe — Pircalab, Constantin, Pavlovici, Koszka, Creiceanu.

Jugoszlávia: Csurkovics — Jeftics, Vujovics, Belin — Miladinovics, Brncsics — Takács, Zambata, Oszim, Pirmajer, Dzsaics.

Meglepetés a románok nagy győzelme.

OKTÓBER 24

A 3. helyért:

Közös német csapat—Egyesült Arab Köztársaság 3:1 (1:0)

Tokió, Nemzeti Stadion, 40 000 néző. Vezette: Jokojama (Japán). Partjelző: Fukusima, Hajakava (Japán).

Góllövő: Frenzel (17.), Vogel (48.), Stöcker (56.), Attia (75., 11-esből).

Német csapat: Heinsch — Rock, Walter, Geissler — Pankau, Körner — Stöcker, Frössdorf, Frenzel, Nöldner, Vogel.

EAK: Ahmed — Zaki, Attia, Elisnavi — Kotb, Eisherbini — Mohamed, Riad, Badavi, Nosseir, Etman.

A németek szinte megerőltetés nélkül nyertek, a játék majdnem állandóan az EAK-térfelében folyt. Vogel, Nöldner és Frösdorf az I. félidőben több helyzetet kihagyott. Szünet után hamar 3:0 lett az eredmény. Ezután az egyiptomiak is vezettek néhány szép, de teljesen veszélytelen támadást.

A döntő:

Magyarország—Csehszlovákia 2:1 (0:0)

Tokió, Nemzeti Stadion, 80 000 néző. Vezette: Ashkenazi (Izrael). Partjelző: Comesana (Argentína), Vontumi (Ghana).

Góllövő: Weiss (47. öngól, a hivatalos jelentés Farkast jelöli meg góllövőnek), Bene (59.), Brumovszky (80.).

Magyarország: Szentmihályi — Novák, Orbán, Ihász — Nógrádi, Szepesi — Farkas, Csernai Bene, Komora, Katona.

Csehszlovákia: Schmucker — Urban, Weiss, Picman — Vojta, Geleta — Brumovszky, Mraz, Lichtnegl, Masny, Valosek.

Remek küzdelemben született a magyar siker. Az első negyedóra után mind jobban belelendült a magyar csapat, többet támadott. A csehszlovákok néhány lerohanással izgalmat keltettek, de Szentmihályi mindig jól avatkozott be. Az I. félidőben olyan helyzetei voltak a magyar csapatnak, hogy a vezetést már ekkor meg kellett volna szereznie. A csehszlovák csapatból Lichtnegl erősen hátrahúzódva játszott, s a többiek is inkább védekeztek, mint támadtak.

Rögtön a II. félidő elején Csernai a félpályáról ellenállhatatlanul vezette fel a labdát, Vojta megtámadta, mire Csernai a jobbszélre húzódott Bene elé adta a labdát. Bene egymásután cselezte ki ellenfeleit, lövésébe Weiss betette a lábát, s a csehszlovák játékos bal lábáról a bal felső sarokba vágódott a labda. 1:0. Az 5 9. percben Novák labdájával Bene Picmant, majd Vojtát, s végül Weisset kicselezte, s 14 méterről a kapu közepén bombázott a léc alá. 2:0. Bene ezt a labdát is kint, jobboldalon kapta, s talán minden más játékos beadással kísérletezett volna, de ő inkább kapura húzott, s hatalmas lövésével szemben a csehszlovák kapus teljesen esélytelennek bizonyult.

A csehszlovákok erre cserékkel kísérleteztek, de eredménytelenül. Masny veszélyes lövését Szentmihályi szépen védte. Utána Benét elnyomták. A magyar csapat tagjai akkor sem lettek idegesek, amikor Brumovszky gólt ért el.

A magyar csapat az első perctől végig biztosan tartotta kezében a mérkőzés sorsát. Gyorsabban, iskolázottabban játszott, biztosabban épített mint ellenfele, s nemcsak csatársora bizonyult jobbnak, hanem védelme is biztosabban zárt. A csapatrészek között nagyszerű kapcsolat alakult ki, s a kritikus pillanatokban töretlen harci szellem is segített. A magyar csapatból hátul Orbán középen Szepesi, elől pedig Bene játszott legjobban, de mindenki pompásan helyt állt.

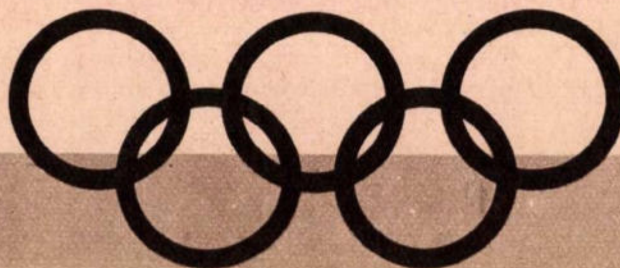
Nyilatkozatok

Lakat Károly: Több gólt is rughattunk volna, de az I. félidőben túl távolról kísérleteztek csatáraink. Az volt az egyik főfeladat, hogy Mrazt és Masnyt ki kell kapcsolni a játékból, s ezt a feladatot Szepesi és Komora pompásan teljesítette.

UKRANCZYK, a neves portyaszervező: Rossz játékkal is lehet aranyérmet nyerni, a magyarok azonban nemcsak nagyszerűen küzdöttek, hanem szépen is játszottak, amire döntőkben általában kevés a példa. Bene szuperklasszis.

Feola, a világbajnok brazil válogatott edzője: A magyarok csodálatosan játszottak. Ez a döntő még világbajnoki döntőnek is beillett volna. Azt hiszem, hogy Európában most a magyarok játsszák a legszebb futballt.

(Összeállította: **Mattanovich Béla**)

Akik SZEMTANUK voltak...

CSANÁDI ÁRPÁD, *a NOB tagja*

Amikor augusztusban a Labdarúgásban, a labdarúgó olimpiáról írtam, az értékelésnél tettem egy olyan kijelentést, hogy nálunk magyaroknál

csak futballal igazán olimpia az olimpia.

Ma, Tokióból való hazaérkezésünk után ez a megállapítás méginkább meggyőződésemmé vált. Meggyőződésemmé, mert közelről láttam azt a szorongást, azt a növekvő felelősséget, amelyet a magyar labdarúgók éreztek társaik más sportágakban elért nagyszerű sikerei nyomán; láttam azt az aggódást, amelyet a többiek éreztek a labdarúgók iránt, de tapasztaltam azt a szeretetet, felszabadulást, és örömet is, amelyet vezetők, versenyzők és szurkolók fejeztek ki, miután labdarúgóink 12 év után ismét a győzelmi dobogó legfelső fokán helyezkedtek el.

Amikor a 10. aranyérem megszerzését ünnepeltük önfeledten a Jojogi olimpiai falu magyar részlegében, — ahogy az ilyenkor lenni szokott — sok-sok vélemény, megállapítás hangzott el. Egy ezek közül azonban nagyon megragadott, már csak azért is, mivel egy másik sportág olimpiai bajnoka fejtette ki: „feltették labdarúgóink olimpiai szereplésünkre a koronát."

Az ember, aki különösképpen szeret egy sportágat, hajlamos túlzásokra. Anélkül azonban, hogy rangsorolnánk, kétségtelenül van valami különleges helyzete nálunk magyaroknál a labdarúgásnak. Nem állítjuk, hogy nehezebb labdarúgásban olimpiai aranyérmet nyerni, mint pl. marathon futásban, öttusában, birkózásban, vagy vívásban. De hogy hatása szélességben és mélységben különleges, azt érezni lehetett 1952-ben Helsinkiben és most Tokióban is. A labdarúgók aranyérmével lett teljes az öröme az egész magyar olimpiai delegációnak, de ahogy itthon tapasztaltuk, a magyar közvéleménynek is.

Labdarúgóink aranyérmének értékét — főleg saját maguk előtt — nagymértékben emeli az a tény, hogy

lelkiismeretes, hosszú munka van a siker mögött.

Fárasztó edzésmunka végzése közben gyakran fel-

Szentmihályi merész vetődése a Csehszlovákia elleni döntőn. A háttérben Ihász.

A magyar—csehszlovák mérkőzésen kétségbeesettek a cseh védők. A jobb oldali kapufánál CSERNAI, a kapuban: Bene.

lázad az emberi természet: mindezt miért? Megéri-e? Nem titok, hogy mint minden sportágban, labdarúgóink körében is felvetődtek az edzésmunka egyes szakaszaiban a kételyek. Sőt, még Tokióban is, amikor a nehéz klimatikus viszonyok között is továbbfolyt a kemény edzés.

Labdarúgó olimpiai csapatunk nem az összeállításkor, a kiutazáskor vált csapattá. Sokkal hamarabb. Az elkőkészületek mintegy 2 évvel ezelőtt megindultak. A szakvezetés céltudatos előrelátással a csapat gerincét időben kialakította. Gelei, Orbán, Ihász, Palotai, Szepesi, Bene, Komora, Katona már az ún. kezdő csapatnak is tagja volt. Ez a körülmény nemcsak szakmailag, taktikailag alakította az egységet. A vázhoz való ragaszkodás még egy olyan pluszhoz juttatta a csapatot, amelynek értékét csak az olimpiára való kiutazás előtt és a torna alatt láttuk igazán. Azok a fiúk, akik a *lehetőséget* előzőleg kiharcolták a részvételre a svédek és a spanyolok legyőzése révén, fokozott felelősséget éreztek a

lehetőség maximális kihasználására.

És ez a légkör magával ragadta azokat is, akik később kerültek be az utazó keretbe. Akik, mint A) válogatottak, sok nagy csata részesei voltak és akik talán előzőleg nem érezték a közös munka, a közös reménykedés valódi ízét. A döntő szakaszra összeforrt, egységessé kovácsolódott a csapat a pályán és a kispadon egyaránt. És ez ismét olyan körülmény, amely az aranyérem, a siker értékét méginkább emeli. Régi, kellemetlen tapasztalat, hogy a nem játszó tartalékjátékosok gyakran akadályozzák a megfelelő légkör kialakulását. Tokióban ebben a vonatkozásban is szép példát mutattak labdarúgóink. Nem állítom, hogy örültek a tartalékok, hogy nem játszanak. De azt igen, hogy megtettek mindent a jó légkör érdekében. Lelkiismeretesen jártak ellenfél-nézőbe, jelentést készítettek, közben készültek, edzettek, arra az esetre számítva, hátha valaki megsérül és az eredeti tervtől eltérően változtatni kell a standard összeállításon.

Mielőtt még a torna szakmai értékére kitérnénk le kell szögezni, hogy a sikerben a tudáson felül

a lelkesedés, az egymásért való odaadás játszotta a főszerepet.

Olyan csapatot ismertünk meg olimpiai válogatottunkban, amelyben — ami szerintem nagyon lényeges egy csapatnál — a szakvezetők és játékosok eggyé forrtak. Edző és csapat között olyan tökéletes összhangot, amilyet az olimpiai csapatban tapasztaltam, ritkán láttam. Ez azt hiszem egyaránt dícséri az edzőt és a játékosokat, hiszen közösen alakították a légkört.

Katona sportszerűen átugorja a csehszlovák kapust, SCHMUCKER-t

Amikor egy olimpiai aranyérmet ünnepelünk, hajlandók vagyunk a dolgokat *csak a szép oldaláról látni*. Az olimpiai labdarúgótorna általános értékelésénél a győzelem hangulatában is meg kell állapítani, hogy

a torna színvonala nem volt túlságosan magas.

Ismételten meg kellett győződnünk arról — mintahogy eddig mindegyik olimpián erre a következtetésre jutottunk — hogy az olimpiai futballtornán nem a világ legjobbjai vesznek részt, szemben jónéhány más sportággal. Néhány afrikai és ázsiai ország labdarúgása látható fejlődést mutat, azonban még jelentősen elmaradnak a nemzetközi élvonaltól. Mexikó és a délamerikaiak csak a második-harmadik vonalat szerepeltették. A torna színvonalát — ahogy azt Pozzo, a híres olasz futballszakember fejtette ki, a „kelet-európai" labdarúgók mentették meg. Valóban *Németország*(NDK), *Csehszlovákia, Románia, és Jugoszlávia* nagyszerű csapatot küldött az olimpiára. *Románia* pl. szinte teljes *A-válogatottját* szerepeltette.

Az olimpiai torna általános színvonala — véleményem szerint — a magyar csapat győzelmének értékét egy cseppet sem kisebbíti. Sőt! Éppen az a körülmény, hogy a magyar fiúk a bajnokság 4 legjobbja közül hárommal összekerültek és azokat legyőzték, emeli a teljesítmény értékét. Különösen szép teljesítményt és nagyszerű játékot nyújtottak a fiúk a jugoszlávok ellen. Ez a mérkőzés egyébként általános vélemény szerint a torna legszebb, legélvezetesebb találkozója volt.

Szentmihályi egyik szenzációs védése a döntőn

A torna szervezése minden igényt kielégített

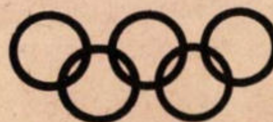
A japánok nagyszerű feltételeket biztosítottak már az edzésekre is. A pályák állapota, főleg a gyep szinte ideális volt. A mérkőzéseket pontosan kezdték. A játékteret körülvevő lelátók tömve voltak, főleg fiatal nézőkkel. Időnként a japán fiatalok persze többre értékelték a nagy rúgást, mint egy okos passzt, de ezt meg lehetett bocsátani nekik, hiszen a baseballban az a jó, minél messzebb száll a labda. (És egyenlőre a baseball még népszerűbb Japánban). Mindenesetre az a körülmény, hogy nem üres lelátók előtt kellett játszani, a játékosok ambícióját nagyban emelte — szemben jónéhány előző olimpiával.

Külön kell szólni *a játékvezetésről*. Eleinte bizony tartottunk a sok ismeretlen, új névtől. Később azonban önkritikusan be kellett vallanunk, hogy az európai játékvezetőket talán egy kissé szubjektíven, túl magas nívóra emeltük. Tokióban egy-két olyan ázsiai játékvezetőt ismertünk meg, akit szívesen látnánk a „legrázósabb" bajnoki, vagy nemzetközi találkozókon. Elsősorban az izraeli *Askhenazi-t* kell kiemelnünk, aki szinte a „nagykönyvből" vezette mérkőzéseit. Rajta kívül a japán *Jokojama* és az argentín *Comesana* aratta a legnagyobb sikert. Ők is szerepeltek legtöbbször a mérkőzéseken. Általános vélemény volt Tokióban, hogy az európai játékvezetőknek máris egyenrangú riválisai vannak egyéb kontinensen is.

Nehéz egy sikeres torna eseményeit, tapasztalatait egy cikkbe összegyűjteni. Talán több idő is kellene ahhoz, hogy az érzelmek helyét a hideg értelem vegye át. Most az öröm óráiban mindenesetre leszögezhetjük, hogy labdarúgóink *nehéz akadályok* vételével jutottak el Tokióba és ott többségében *a legnehezebb ellenfelek legyőzésével* jutottak az aranyéremhez és juttatták a magyar labdarúgást ahhoz a joghoz, hogy *Mexikóban selejtező nélkül* juthatnak a legjobb 16 közé.

Azt hiszem fiaink és szakvezetőink nyugodt lelkiismerettel zárhatják le az olimpiai szakaszt. Mindent megtettek a sikerért, éltek a közvélemény bizalmával és szeretetével, amely elkísérte őket Tokióba is. Köszönet érte! Köszönet mindenkinek, akinek része van a sikerben. Szövetségi és egyesületi vezetőknek, szakvezetőknek egyaránt.

Szép volt, jó volt, sokáig emlékezünk e nagy sikerre. De van egy nagyon igaz futballista mondás: „mindig a következő mérkőzés a legnehezebb"! Ez az olimpiai siker akkor lesz igazán maradandó, ha ez egy állomás, kiinduló állomás lesz a további sikerek, a magyar labdarúgás színvonalának további emelése felé. A feltételek adva vannak, csak élnünk kell velük.

Bene egyik gólja — a hat közül — Marokkó ellen

Magyarország—Jugoszlávia 6:5
Komorával szemben a védők diadalmaskodnak. Hátul Palotai figyeli a jelenetet.

ARDAI ALADÁR, *a Népsport szerkesztője*

MIT ÉR AZ OLIMPIAI LABDARÚGÓTORNA?

A XVIII. nyári olimpia labdarúgótornája még el sem kezdődött, mikor elhangzott az első támadás a futball olimpiai létjogosultsága ellen. Javaslattal fordultak a NOB-hoz, hogy a labdarúgást több más sportággal egyetemben vegyék le a játékok műsoráról.

Bár ez a támadás a legkisebb visszhangot sem váltotta ki, mégis bizonyos mértékig megadta az olimpiai labdarúgótorna értékelésének alaphangját. A fő kifogás ugyanis a labdarúgás ellen az volt, hogy ebben a játékban a profik és az amatőrök rendszeresen mérkőznek egymással, sőt a labdarúgósport legfőbb nemzetközi szerve, a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség sem tesz lényegében különbséget profik és amatőrök között.

Mindebből a sajtó annyit vitt át az olimpiai labdarúgótorna értékelésére, hogy Tokióban nem a legjobb labdarúgó-csapatok küzdenek az olimpiai bajnok címéért, hanem többnyire második vonalhoz tartozó együttesek.

Vitatható lebonyolítási rend

A selejtezők lezajlottak és egyszeriben nyilvánvalóvá vált, hogy az olimpiai labdarúgó-torna ugyanazokat a gyengeségeket mutatja, mint bármelyik világbajnokság. A döntőbe került tizenhat csapat ugyanis Tokióban sem képviselt megközelítően azonos erőt. Ráadásul ott az indulásra jogosult 16 csapatból csak 14 indult el, s ezzel egyes selejtező csoportokban az erőviszonyok meglehetősen felborultak. Gyorsan kiderült, hogy a dél-amerikai csapatok, amelyektől sokat vártak, sőt amelyeket maguk a brazilok és argentínok is nagy reményekkel küldtek el Tokióba, rendre alul maradnak még az ázsiai csapatokkal szemben is, a nyolc közötti párosítások pedig ismét nyilvánvalóvá tették, hogy a sorsoláskor nem sikerült az erőket arányosan megosztani.

Megérdemelten Magyarország

A tizenhatos döntő félidejében Vittorio Pozzo, az olaszok hajdani sikeres szövetségi kapitánya azt nyilatkozta az egyik japán újságnak, hogy az olimpiai labdarúgó-torna „becsületét" csak a magyarok menthetik meg.

Nem kívánok ezúttal vitába szállni a veterán olasz sportújságíróval, hiszen végeredményben rólunk jót mondott. Annyi azonban bizonyos, hogy nyilatkozatával elárulta: a mérkőzések közül jó néhányat nem látott. Nem láthatta például az egész olimpiai torna legjobb mérkőzését, a magyar—jugoszláv találkozót, amely remek futballt hozott és a legkényesebb labdarúgó ínyencet is kielégíthette. Ötlet, iram, lendület, technika és tizenegy gól volt ezen a mérkőzésen, amely után a japánok csak annyit tudtak mondani: sohasem hittük, hogy a labdarúgás ilyen nagyszerű játék!

Több külföldi újságíróval beszéltem a mérkőzés után, elsősorban a futballban járatos angolokkal, akik mind gratuláltak és azt mondták, hogy ilyen színvonalú mérkőzéseket világbajnokságokon is ritkán lehet látni.

Izgalmas, jó mérkőzést hozott a magyar—román találkozó és a döntőbeli magyar—csehszlovák mérkőzés is. A döntő után egyhangú volt a vélemény:

A legjobb csapat nyerte az olimpiai aranyérmet.

S ez a csapat a magyar együttes volt.

Bíztató jelek

E sorok írója kezdettől figyelemmel kísérte a magyar olimpiai csapat felkészülését és látta valamennyi hazai mérkőzését az olimpia előtt.

Lakat Károly és fiainak két esztendős kemény munkája meghozta a maga gyümölcsét. Olimpiai csapatunk a legjobb magyar válogatottal egyenrangú teljesítményekre volt képes, sőt olyan erényeket is magáénak mondhatott, melyeket a legjobb magyar csapatnál nemegyszer hiányoltunk.

Ezek közé tartozott elsősorban a csapat taktikai rugalmassága, az a képessége, hogy egy mérkőzés folyamán többször is változtatni tudott a játék ritmusán, zavarba tudta hozni az ellenfelet az alkalmazott taktikai alapformula kisebb nagyobb módosításával.

Klubcsapataink és válogatottjaink játékában gyakran kifogásoltuk a múltban, hogy rendkívül

Csodálatos az olimpiai „panoráma" a Magyarország—Marokkó nyitómérkőzésen

NÖLDNER gólja a csehszlovák—német (2:1) mérkőzésen

lassú a támadásépítésük, ritkán tudják gyors indításokkal meglepni az ellenfél védelmét. Nos, az olimpiai csapat ebben a tekintetben is örvendetes teljesítményekkel szolgált. Támadójátéka nehezen volt kiismerhető, mert a kombinációs, a lassú támadásokat csakúgy alkalmazta, mint a lerohanásszerű villámtámadásokat. S hozzá kell tennem hogy az utóbbiakat elsősorban Bene és Csernai jóvoltából sokkal eredményesebben alkalmazta.

Igen jó hatást tett az olimpiai csapat csatárainak lövőkészsége is. Bene, Csernai, Komora, Farkas, a fedezetek közül pedig Palotai félelmetes lövőnek bizonyult ezen a tornán. Gyakran vállalkoztak lövésre, sokszor talán még túlságosan is gyakran ellődözték a labdát, szigorúan tartották magukat az elvhez, hogy jó helyzetnél nincs jobb helyzet.

Amit hiányoltunk

Az elmondottakból már arra is lehet következtetni, hogy mi az, amiben a csapatunk nem nyújtotta a vártat. Ez a játék folyamatossága, kiegyensúlyozottsága volt. Csapatunk teljesítménye egy mérkőzésen belül is gyakran hullámzott. Nagyszerű időszakokat, váratlan visszaesések követtek, s nagyon érdekes volt, hogy ezek a visszaesések rendszerint nem erőnléti problémákkal voltak összefüggésben. Sokkal inkább felfogásbeli problémák váltották ki.

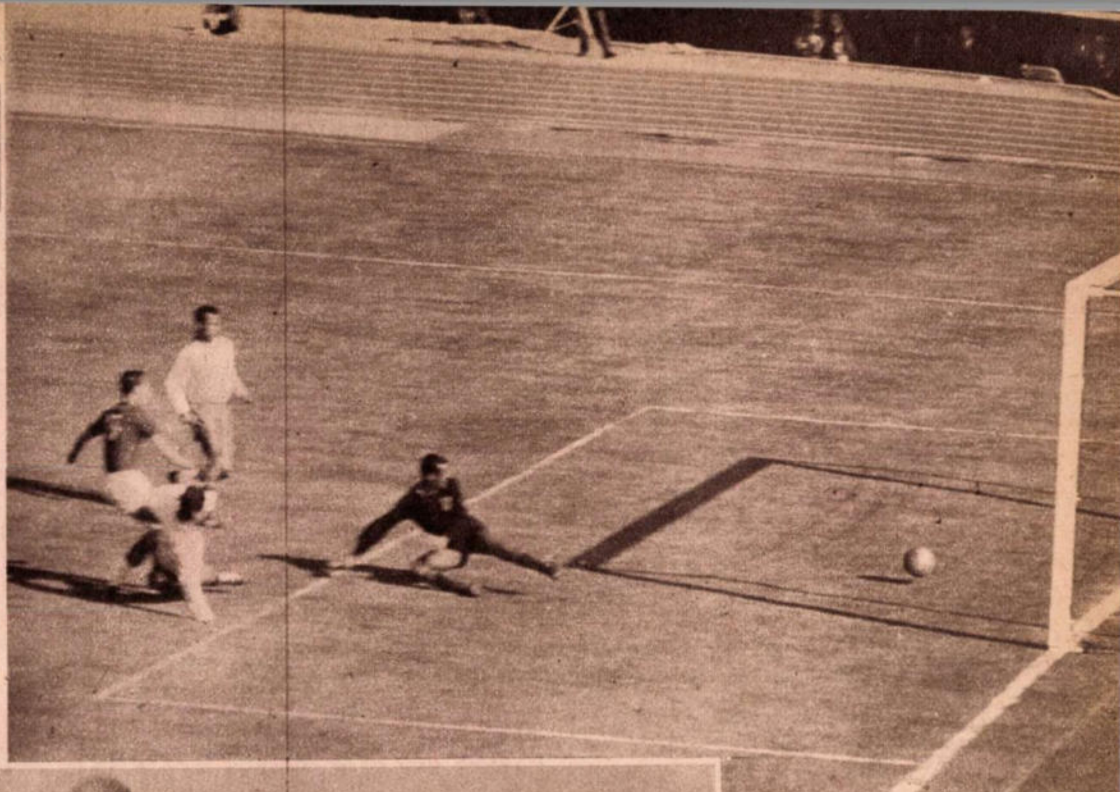
Most, utólag már nyugodtan megállapíthatjuk, hogy összetételét illetően ez a csapat egy alapvető gyengeségben szenvedett: túlságosan sokan voltak benne az egyéni játékosok. A csehszlovákok ellen például szünet után húsz percen keresztül remekelt a magyar csapat. Gyorsan, ötletesen és a gólhelyzetek sorozatát teremtve játszott. Két gólt ért el és másik két alkalommal csak a szerencse mentette meg a csehszlovákok kapuját a góltól. Második gólunk után azonban egyszeriben minden játékosunk úgy érezte, hogy a harmadik gólt neki kell berúgnia. Egyéb sem kellett a csehszlovákoknak. A megszerzett labdákkal egyre többet támadtak és néhány kellemetlen percet okoztak.

Sokan mondták a külföldi szakemberek közül Tokióban, hogy jó úton haladunk és megvan az új magyar „nagycsapat" gerince. Nekem is az a véleményem, hogy olimpiai csapatunk mint egység, tovább építve és fejlesztve még nagyobb feladatok megoldására is alkalmas lehet. Ehhez azonban feltétlenül szükséges, hogy mezőnyjátéka kiegyensúlyozottabbá váljon. Tokióban fedezeteink becsületesen küzdöttek, de általában szürke teljesítményt nyújtottak. Összekötőink közül is csak a csehszlovákok elleni mérkőzésre tudott Komora felnőni a feladathoz, a játék tervezőjének és irányítójának fontos szerepéhez. Ezen a mérkőzésen remekül játszott. De a kiegyensúlyozottabb csapatjátékhoz legalább két játékos hasonló teljesítményére van szükség. Jó ugyanis az időnkénti egyéni csillogás, de ez csak fűszerezheti a stabil csapatmunkát.

Komora lövése gólba tart, de mégsem lesz az mert a kapus az utolsó pillanatban véd, a magyar—marokkói „nyitányon".

Bene egyik remek gólját csak nézni tudták a marokkói védők, hárítani nem.

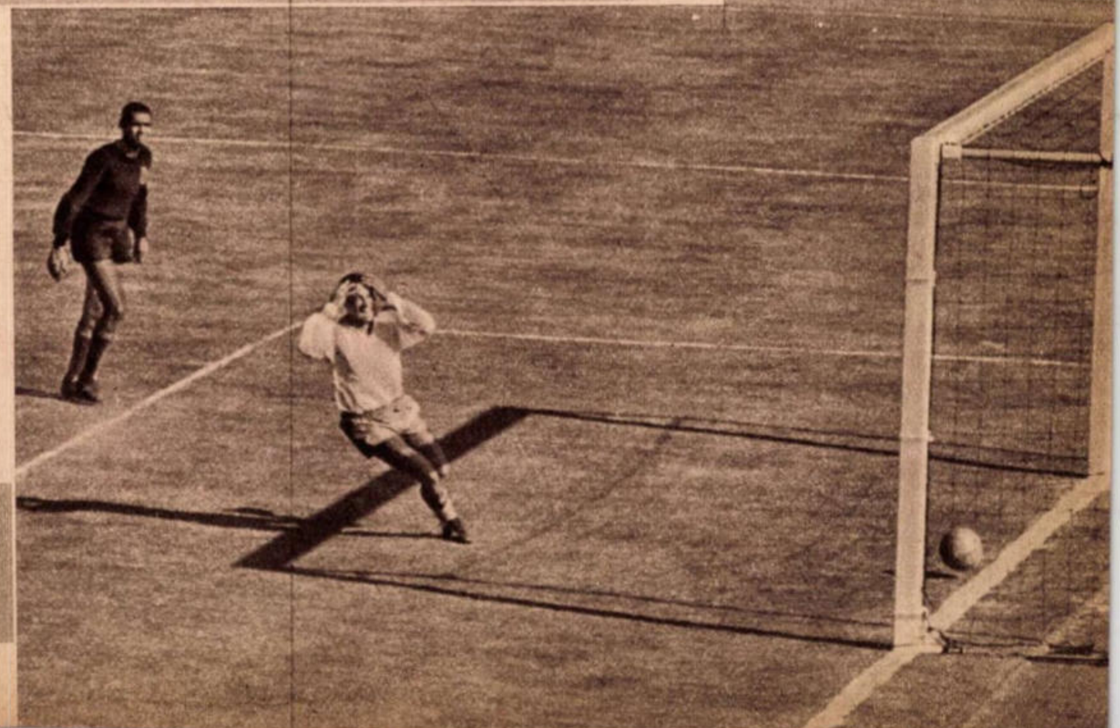

Olimpiai csapatunk nagyon sok kemény edzéssel ért nemzetközileg is jelentékeny erőt képviselő együttessé. Az edzéseken azonban sokkal kevesebb gondot fordíthatott Lakat Károly az összeszoktatásra és a különleges taktikai feladatok begyakorlására, mint az erőnlét és a technikai fegyvertár tökéletesítésére. Ez pedig hiba. Az MLSZ-nek az olimpiai csapat szerepléséből is azt a tanulságot kell elsősorban levonnia, hogy a játékosok képzését, formába hozását nem a válogatott keretekben, hanem a klubokban kell megoldani. S erre a klubokat rá kell szorítani! A válogatott keretben elsősorban az összeszoktatásra, a sajátos stílus és küzdőmodor kialakítására kell törekedni.

Ebben az évben már léptünk egyet ebbe az irányba. Az olimpiai labdarúgó siker remélhetőleg újabb buzdítást ad szakembereknek és játékosoknak egyaránt.

Brazil – egyiptomi (1:1) párharc a labdáért a pálya közepén

Hiába fogja a fejét a marokkói balhátvéd, Bene lövése a következő pillanatban átgördül a gólvonalon

Lakat Károly edzőt dobálják a levegőbe a boldog játékosok

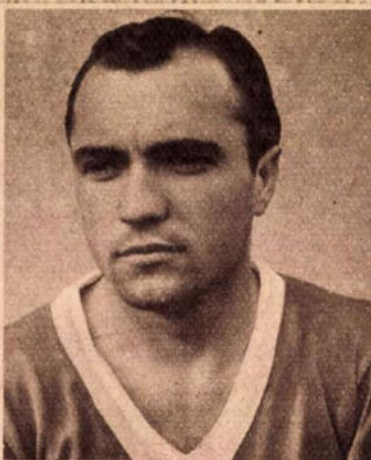
IGY ÖRÜLTÜNK MI

Szentmihályi Antal (Vasas)

Orbán Árpád (Győr)

Nógrádi Ferenc (Bp. Honvéd)

Farkas János (Vasas)

Novák Dezső (Ferencváros)

Ihász Kálmán (Vasas)

Szepesi Gusztáv (Tatabánya)

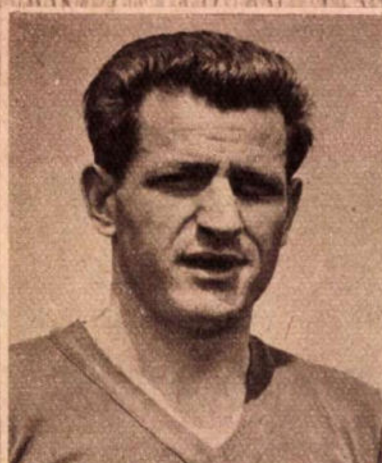
Csernai Tibor (Tatabánya)

Komora Imre (Bp. Honvéd)

Bene Ferenc (Ú. Dózsa)

Gelei József (Tatabánya)

Katona Sándor (Bp. Honvéd)

Palotai Károly (Győr)

IGY TETSZETT NEKIK

Varga Zoltán (Ferencváros)

LUKÁCS LÁSZLÓ, *a Népszabadság sportrovatának vezetője*

A NEMZETKÖZI LABDARÚGÁS ÚJ FELFEDEZETTJE BENE FERENC

A tokiói Nemzeti Stadionban a 2:1-es magyar győzelemmel végződött Magyarország—Csehszlovákia döntő igazolta a nagy várakozást. Még a legigényesebb szakértők is teljes megelégedésüket fejezték ki s emellett a játék igazi olimpiai ajándék volt Japánnak is, amely csak most ízlelte meg a futballt, a felkelő nap országában eddig eléggé ismeretlen sportot. A mérkőzés ragyogó propaganda volt Ázsiában, ahol még sohasem láttak ehhez hasonló izgalmas, élvezetes párharcot. Már a mérkőzés alatt is, de főként utána szinte ugyanolyan hangulat áradt szét az óriási sajtópáholyban, mint a világbajnokságokon. Stanley Roustól, a Nemzetközi Labdarúgó Szövetség elnökétől kezdve a már sok-sok nagy csatát látott szakemberekig

mindenki csak elismerő szavakat talált

és a dícséretek elsősorban a győztes magyar csapatnak jutottak ki, a játékosok közül pedig annak a fiatal labdarúgónak, aki a diadalból oroszlánrészt vállalt magára.

Ugyanezzel a világbajnoki hangulattal találkoztunk a mérkőzés utáni percekben a stadiontól alig száz méterre eső Presse House-ban, ahol az újságírók lelkesedéssel tárgyalták a mérkőzés részleteit s valósággal elemükben érezték magukat, hogy végre az olimpiáról is alkalmuk van olyan tudósítást készíteni, amelyekben a labdarúgás, igazi labdarúgás játssza a főszerepet. S főként egy játékos, Bene Ferenc neve röpködött a levegőben...

— *Helsinkiben is egy Ferenc, most is* — mondta Jacques Thiebert francia újságíró célozva a magyar csapat akkori győzelmére és kiválóságára, Puskásra.

— *Lehet, hogy most ismét egy nagy magyar csapat indul el hódító útjára?*

Más tudósítók pedig már a

nyugati lapokra jellemző stílusban

gondolkodtak. Merce de Valera, a spanyol El Mundo Deportivo munkatársa így jellemezte az olimpiai labdarúgótorna göllövő rekorderét és nagy felfedezettjét: *„Mindet egyesít magában: Hidegkuti tisztánlátását, Puskás lövőkészségét, Kocsis fejjátékát és Czibor gyorsaságát.* Mások, akik még az elmúlt két évben csak egészen keveset hallottak Benéről, részletek után, eddigi pályafutásáról érdeklődtek.

— *Ki ez a játékos? Melyik csapatban játszik? Ki fedezte fel?* — hangzottak a kérdések.

Persze, mi már könnyű helyzetben voltunk, hiszen Bene Ferenc előttünk nőtt fel, előttünk érkezett el odáig, hogy most már szinte az egész futball-világ megtanulta a nevét. Emlékszünk arra a kedves kis jelenetre, amelyet hónapokkal ezelőtt

a Ludas Matyi örökített meg.

A játszótéren elkeseredett futballmérkőzés folyik a gyerekek között. A kis focizók éppen veszekednek. Pirosra gyúlt arccal kiabálnak:

— *Én vagyok Bene!*
— *Nem igaz, én vagyok Bene! Tudod?!*
— *Én mondtam először, én vagyok Bene!*

Szóval Albert és Tichy nagy vetélytársat kapott Bene Ferencben. Az olimpiai labdarúgótorna egyik hőse 1944 december 17-én Marcaliban született. Itt ebben a kis községben kezdett futballozni, mint kisdiák. Már az első mérkőzéseken feltűnt gyorsaságával, szemfülességével, elsőrendű lövőkészségével. S ami még aligha fordult elő, már első szezonjában, amikor igazolt játékosként szerepelt a marcali helyi csapatban,

egymaga 57 gólt ért el.

A második magyar gólnak örül Katona az olimpiai torna finálé-ján

Szentmihályi már verve van, s Ihász tisztáz az utolsó pillanatban LICHTNEGL elől

A csehszlovák MASNY kapura lő, Szepesi elkésett a becsúszással

Nem csoda, hogy hamarosan elkerült nagyobb egyesületbe, Kaposvárra. Természetesen innen is feljebb vezetett az útja, az Újpesti Dózsához került.

Bene még csak 16 éves múlt, amikor már többszöri ifjúsági válogatottság után nagy fővárosi egyesületben rúgta a labdát és itt trénere, dr. Kalocsay Géza a fiatal labdarúgót képességei láttán kora ellenére rögtön betette az első csapatba, amelyben hamarosan nemzetközi mérkőzéseket is játszott. Nem kellett sokáig várni, a válogatottba is bejut, első alkalommal Jugoszlávia ellen szerepelteti a szövetségi kapitány. Mindez másfél évvel azután történt hogy Budapestre költözött.

Két év alatt, 1962-től Bene megerősödött, erőssége az Újpesti Dózsának, s hogy a magyar nagyválogatottban eddig kevesebbet szerepelt, annak egyedül az volt a magyarázata, hogy egyik oszlopa lett az olimpiai csapatnak. Ebben az együttesben másfél év alatt a selejtező mérkőzéseken volt rá szükség és a program nem engedte meg, hogy Baróti Lajos kapitány többször igénybe vegye.

Most Szusza Ferenc, a huszonnégyszeres magyar válogatott az edzője és így

a leghivatottabb arra, hogy megítélje Bene játékát

Azt mondja:

— *Legfőbb erénye a vállalkozókedv. Állandóan a kapu irányába tör, rendkívül bátor, nagyszerűen érti a helyzetváltoztatás művészetét. Kétlábas labdarúgó, de a jobb lába valamivel erősebb. Mindig együtt érez a csapattal, az első perctől az utolsóig szívvel-lélekkel küzd. A középcsatárposzt az igazi helye, bár mint jobbszélső kezdte pályafutását. Belül azonban jobban érvényesül, több alkalma nyílik a kapuratörésre. Robbanékonyságával, lendületes kitöréseivel, veszélyes, erős, lövéseivel felülmúlhatja legnevesebb elődeit is. S erre annál is inkább megvan minden remény, mert úgy rajong a labdarúgásért, hogy legszívesebben egész napját a pályán töltené.*

Labdarúgásban mindig fennáll az a veszély, hogy az ifjú labdarúgó elbízza magát, sztár-allüröket vesz fel. Bene Ferenc esetében azonban azt hisszük, hogy ettől nem kell tartani, mert aligha akad olyan szerény játékos, mint ő. Semmiféle szuperlatívusz, semmiféle nagy jelző nem kápráztatja el, s eddig még sohasem volt olyan mérkőzés, akár a klubjában, akár a válogatottban, vagy most az olimpiai tornán —, amelyen kivonta volna magát a játékból, ne a legtöbbet adta volna, ne a legnagyobb részt vállalta volna magára.

Nem bízta el magát eddig sem

amikor a legjobb góllövők közé tartozott a magyar bajnokságban, s a legkevesebb jele sem látszott ennek az olimpiai futball- torna után, amelyen 12 góljával elnyerte a „gólkirály" címet. Most már a külföldi lapok is tele vannak nevével, fényképével, s hogy képességeit a legjobban illusztrálják országonként a saját legjobb játékosaikhoz hasonlítják. „Magyarország Uwe Seeler-ét Bene Ferencnek hívják" — állapítja meg róla a nyugatnémet Kicker, de hasonló módon ír a Szovjetszkij Szport, a France Football és így tovább.

Bene Ferenc most a tokiói futballtorna után végleg Baróti Lajos szárnyai alá kerül, s reméljük, hogy a londoni világbajnokságon a magyar nagyválogatottnak is ugyanolyan ütőkártyája lesz, mint az olimpiai válogatottnak volt. Egy évvel ezelőtt még ezt mondta, ez volt a kívánsága:

— *Az a legnagyobb vágyam, hogy legalább annyiszor húzzam fel a magyar válogatott címeres mezét, mint edzőm, Szusza Ferenc.*

Nem kell különösebb jóstehetség ahhoz, hogy megállapítsuk, ezt hamarosan túlszárnyalhatja...

HOFFER JÓZSEF, *az MTI Sportosztályának vezetője*

FUTBALL-SZELETEK TOKIÓBÓL

A labdarúgás Japánban ma még egyáltalán nem népszerű sportág, a rendezők dicséretére legyen azonban mondva, mindent megtettek azért, hogy legalább annak látsszon. Kitűnően előkészített pályák várták a csapatokat, a lelátókat zsúfolásig megtöltötték a nézők, ha pedig hébe-hóba akadt egy-egy üres szektor, azok is hamarosan tele lettek fekete egyenruhás diákokkal, akik háromhetes tokiói tapasztalataink szerint valahol mindig készenlétben álltak a nézőterek „feltöltésére".

Addig minden a legnagyobb rendben volt, míg meg nem kezdődött a mérkőzés, ettől a pillanattól kezdve azonban a nézők figyelme már erősen megoszlott a pályán történtek, s a más színhelyeken lezajló események között. Előkerültek ugyanis a tranzisztoros rádiók, a hordozható TV-k és bizony még a magyar—csehszlovák labdarúgó döntőn is a japán nézők között nagyobb sikere volt a cselgáncs végküzdelmének, mint a futballrangadónak.

Ha pedig netán mégiscsak ott volt figyelmük a japán szurkolóknak a zöld gyepen, akkor meglepő dolgokat tapasztalhatott a labdarúgást nagyon szerető európai.

Viharosan tapsoltak, ha valaki nagyot fejelt, vagy rúgott, akárhova szállt is a labda, 10—15 méteres lesek megítéléséért lepisszegték a bírót (ez Japánban már nagy sértésnek számít) nagyokat kacagtak, ha egy játékos ollózva húzta hátra a labdát. S ami még feltűnt: labdaszedő gyerekek állták körül a pályát, s bizony jóval szorgalmasabban végezték dolgukat, mint pl. a Népstadionban a mi kis futballista palántáink. De... Minden esetben kézzel dobták vissza a labdát a pályára (lábbal szinte véletlenül sem értek hozzá), s bizony azt sem találták el a legtöbb esetben, hogy kié lesz a bedobás joga. Tehát a japán gyerekeknek szabad idejükben nem a labdarúgás kedvenc időtöltésük, s egyelőre még fogalmuk sincs ennek a játéknak szabályairól.

Az azonban biztos, ezt már most meg lehet állapítani: az olimpia felkeltette az érdeklődést a futball iránt is Japánban és bizonyosan nincs messze az idő, amikor a sportág népszerűsödéséről és egyre jobb eredményeiről érkeznek majd hírek a távol-keleti országból.

*

A szabadnapos sportolók az olimpia alatt szívesen jártak más sportágak versenyeire, mérkőzéseire, bár ez néha komoly gondot okozott, hiszen a rendezők éberen vigyáztak arra, hogy jegy nélkül senki ne juthasson be a stadionokba, csarnokokba. Bizonyosszámú jegyet ugyan valamennyi küldöttség kapott, de hát ez sohasem volt elég, pl. az uszodába, az atlétikai pályára, vagy a birkózóversenyre.

A magyar fiúk azonban, köztük a labdarúgók, nem estek kétségbe, segítettek magukon, s mindenütt ott voltak. Hogyan? Piros melegítőben, mindig az éppen versenyre indulók közé sodródtak és így surrantak be vízilabdázóként, birkózóként, vívóként, egy-egy eseményre. A kis Katona Sanyi azonban egy alkalommal nagyon szemet szúrt az egyik rendezőnek, hogy mit keres a daliás vízilabdázók között. Katona kézzel-lábbal magyarázott, majd hirtelen egy fényképes igazolványt dugott a formaruhás rendező elé. A szemüveges, értelmes arcú fiatalember meglepődött a nagy határozottságon, utat engedett, de a fejét csak egyre csóválta. Valamit nem értett. A két arc ugyanis kissé más volt. Nem is csoda, az igazolvány Dömötör Zoltáné volt.

*

Zsolt István is sok eseményen megjelent. A kitűnő játékvezetőnek az első héten volt bőven ráérő ideje, elsősorban az uszodát látogatta. Általában a versenyzők között a kispadon ült, közvetlenül a medence mellett, ennél jobb helyet valóban nem találhatott volna. A rendezőknek azonban az is feladatuk volt, hogy időnként ezeket a helyeket is végigpásztázzák, s az illetékteleneket eltanácsolják.

A harmadik, vagy negyedik napon Zsolt is szemet szúrt az egyik éber őrnek. De nemcsak ő, Zsolt is elővigyázatos volt. Amikor közeledni látta az uszoda cerberusát, a medence széléhez sietett — nemtörődve a körülötte zajló eseményekkel — gimnasztikázni kezdett, mint a versenyére váró, bemelegítést

Mi lesz az összeállítás az EAK ellen? — kérdezi Szepesi György Lakat Károly edzőtől. Aki a beszélgetést figyeli: dr. Juhász József, a csapat orvosa

Kalap-próba: Ihász, Nógrádi és Szentmihályi

Komora és Varga az olimpiai bazárban. Legyezőre alkusznak az olasz úszó lányokkal

Áztak-fáztak — de azért drukkoltak a japán nézők a labdarúgóknak

végző úszó. Szabályosak voltak a mozdulatai, eléggé élénkek is, a rendező megnyugodott, otthagyta a szinteret, Zsolt pedig, mint aki legjobban végezte dolgát, visszaült a kispadra. Szurkolni...

*

Labdarúgó-csapatunkat mindig szépszámú szurkolósereg kísérte el társasgépkocsin, mérkőzésére. Az olimpiai torna döntője utáni nagy örömmámorban a játékosok össz-szavazással meg is állapították, hogy kinek adnának szurkolói aranyérmet: a kosárlabdázó Gremingernek, a vívó Horváthnak, Gyuriczának, a Kamuti fivéreknek, az ökölvívó Töröknek és Sebők II-nek, a tornász Csányinak, az úszó Takács Katónak és az atléta Rudasné Antal Mártának. Ők voltak a leghűségesebb labdarúgó-szurkolók.

Török Gyula meséli el sérülésének történetét Komorának, Orbánnak, Nógrádinak és sporttársának, a gyöngyösi Tóthnak

SZŰCS FERENC, *a Magyar Rádió munkatársa*

EZEKKEL A FIATALOKKAL HEGYEKET LEHET MEGMOZGATNI

Sűrű felhők nehezedtek Tokióra és zuhogott az eső, amikor a magyar labdarúgó-válogatott autóbusza az olimpiai faluból elindult Jokohamába, a Románia elleni nagyfontosságú mérkőzésre. Ezt a felhős, nyomasztó légkört bent az autóbuszban azonban egyáltalán nem lehetett tapasztalni, mert a fiúk tréfálkozásai, vidám történetei, majd Lakat edző nagy sikert arató megjegyzései száműztek minden borut, bánatot.

Figyeltem a játékosokat és nem volt nehéz rájönnöm, hogy

itt mindenkinek van „szavazati joga"

és nem egy olyan sokszor tapasztalt utazásban veszek most részt, amikor a csapat sztárjának szellemes vagy szellemtelen tréfáit kellett hallgatni a többieknek, ha tetszett az, ha nem. Bár megvallom őszintén, egy pillanatra felötlött bennem, hogy lehet, mindez csak az izgalom levezetésére szolgál és a nagy baráti szeretet csak máz? Ebben a csapatban is fellelhetők a megbántott és sértődött arcú tartalékok? S ekkor — mintha csak megérezte volna — megszólal a mellettem ülő Ihász Kálmán.

— *Látom csodálkozol, amit itt látsz, pedig ez mindig így van az olimpiai csapatnál. Nem akarok nagyképű kijelentéseket tenni, de tény, hogy itt mindenki jól érzi magát, s öröm a fiúk közt lenni.*

— *A pályán* is? — vetettem közbe, de már meg is bántam, hiszen eddig egyetlen egy szó sem esett a labdarúgásról, s pont én „a kívülálló" hozakodom elő ilyesmivel.

Ihász azonban nem vette ezt rossznéven, sőt úgy éreztem, kimondottan jólesik neki, ha erről a témáról beszélhet.

— *Igen* — jelentette ki határozottan — *ezekkel a fiúkkal „hegyeket lehet megmozgatni". Nálunk érvényesül* a *„mindenki egyért, az egy mindenkiért" elve.* Ha valakinek *nem megy a játék, legtermészetesebb, hogy a többiek segítenek neki.*

Miközben az autó széles ívben spriccelte szét az országút víztócsáit, volt időm jobban széttekintgetni az autóbuszban. Megfigyeltem például, hogy a két kapus Gelei és Szentmihályi egymással van „elfoglalva", s legnagyobb meglepetésemre arról beszélgettek, hogy ki tud már több japán szót. Meggyőződésem, hogy az ezúttal tartalék Szentmihályinak a legkisebb gondja is más volt, minthogy japán nyelvleckét vegyen, de bajtársiasságból így akarta Gelei figyelmét elterelni a soronkövetkező szereplésétől.

Ennek a bajtársiasságnak nem sokkal később újabb tanúja voltam. Már megérkeztünk Jokohamába, amikor az egyik tartalékjátékos mellém szegődött és azt kérte, ha megyek az ellenfél öltözőjébe,

hozzam gyorsan ki az összeállítást,

hogy azt a lehető legrövidebb időn belül eljuttassa Lakat Károlynak. A játékos tehát így akarta hasznosítani magát, s ezzel is részt vett a csapat győzelmének a kivívásában.

Hazafelé jövet már kétséget kizáróan megállapíthattam, hogy itt valami új indult el, és ez a csapat nemcsak játszani tud, de baráti életet is él. Itt nemcsak labdarúgók, hanem az egymás baját, örömét ismerő fiúk is vannak. Az már nem is lepett meg, hogy a döntőre sajnálatos kézsérülést szenvedett Gelei Jóska, a mérkőzés után úgy nyilatkozott a rádióban, hogy Szentmihályi csodálatosan védett és nem is hiszi, hogy ő ilyen jó tudott volna lenni.

Amikor olimpiai csapatunk megnyerte a döntőt és Novák Dezső a csapat képviseletében fellépett az olimpiai emelvény „aranyat érő" fokára, akkor a meghatottság pillanataiban eszembe jutott a jokohamai esős út, és megállapítottam, Ihásznak tökéletesen igaza volt. Ez a csapat nem véletlenül nyert olimpiai bajnokságot, hiszen hogy is mondta Ihász Kálmán?: „Nem akarok nagyképű kijelentéseket tenni, de tény, hogy itt mindenki jól érzi magát. Ezekkel a fiúkkal hegyeket lehet megmozgatni."

S ezt a ragyogó, fényes, nemes vonást akkor a jokohamai felhők sem tudták elhomályosítani.

Remélhetőleg a hazaiak sem...

A spanyol kapusnak sok munkája akadt Budapesten a selejtező mérkőzésen

SIROKMÁNY LAJOS, *az Esti Hírlap sportrovatának vezetője*

AKIK ELLEN A DÖNTŐT JÁTSZOTTUK

A szakemberek már a csoportmérkőzések idején úgy ítélték meg, az olimpiai labdarúgó-torna erőviszonyait, hogy a győztes a jugoszláv, a csehszlovák, a német és a magyar csapat közül kerül majd ki.

A negyed-döntő során azután Jugoszlávia elvérzett Németországgal szemben (1:0), s így csak már három várományosa maradt az első helynek: Magyarország, Csehszlovákia és a Közös német csapat, mivel az EAK együttesét bár az elődöntőbe került, mindenki csak a 4. helyre taksálta.

Magyar szempontból szerencsés volt a további párosítás, hiszen Csehszlovákia Németországgal viaskodott az egyik ágon, a magyar csapat pedig az EAK ellen léphetett pályára.

Ljubomir Lovrics, jugoszláv szövetségi kapitány, aki kitűnő nemzetközi szakember hírében áll, ekkor úgy ítélte meg a helyzetet, hogy

Csehszlovákia végső győzelme látszik legvalószínűbbnek

és ezt nem is a csehszlovák csapat addigi imponáló arányú eredményeire (Dél-Korea 6:1, Brazília 1:0, EAK 5:1, Japán 4:0) alapozta, hanem már jóval az olimpia előtt szerzett benyomásaira. Többször látta ugyanis a csehszlovák olimpiai együttest nemzetközi mérkőzéseken, így jugoszláv csapatok ellen is. Kitűnőnek tartotta a csehszlovák együttes valamennyi csapatrészét és ebben is a Brumovsky, Mraz, Lichtnegl Masny, Valosek összetételű csatársort, s a Vojta, Geleta-fedezetpárt.

A csehszlovák-német mérkőzés hatalmas küzdelemben s

szerencsés körülmények között

Mraznak a befejezés előtt néhány másodperccel lőtt góljával dőlt el, Csehszlovákia javára 2:1 arányban s így alakult ki a „század sportjának" olimpiai döntője: a Magyarország—Csehszlovákia mérkőzés.

A tét az volt sikerül-e a magyar csapatnak visszaszereznie 1952-ben Helsinkiben kivívott elsőségét, a csehszlovákoknak pedig, hogy esetleg aranyéremmel vigasztalódhatnak eddigi sikertelen olimpiai szereplésükért. 1920-ban ugyanis egyszer már döntőben volt a csehszlovák csapat, de akkor a játékvezető működése miatt elégedetlenkedő csehszlovák labdarúgók levonultak, kizárták őket a küzdelemből és így még helyezést sem tudtak szerezni.

A mérkőzést végülis a magyar csapat nyerte imponáló küzdelemben, helyenként nagyszerű játékkal, s főleg Bene eredményességével, de el lehet mondani, hogy

a csehszlovákok sem elégedetlenkedtek.

Vytlacil edző kijelentette, elsőrendű céljuk a döntőbe jutás volt, ez teljesült, tehát már beváltották a szereplésükhöz fűzött bizalmat. További céljuk, hogy ebből az együttesből alakítsák ki a nagyválogatottjuk gerincét, amely hamarosan megkezdi felkészülését az 1966-os VB-re.

— Be tud ebbe a csapatba kerülni — folytatta Vytlacil — *a Spartak Brno 24 éves kapusa Schmucker, aki a magyarok ellen nemigen tudta megmutatni képességeit, hibát nem követett el, a gólokat nem védhette. A jövő ígéretei közé tartozik a Bratislavai Slovnaft középhátvédje Weiss, a Dukla Prága 22 éves balhátvédje Kresl, aki sérüléséig a csapat egyik legjobbja volt, a magyarok ellen azonban már nem játszhatott. Kitűnő játékos a Prágai Spartak Sokolovo fedezete Vojta, méltó társa Geleta a 21 éves balfedezet, a Dukla Prága labdarúgója. Ez a fedezetpár hamarosan felválthatja a Pluskal Masopust kettőst az A-csapatban, mint ahogy Geleta már helyettesítette is a kitűnő Masopustot. A csatársor erőssége Mraz a Prágai Spartak Sokolovo 23 éves összekötője, aki a csehszlovák góllövő listának az élcsoportjában áll. Brumovskynak a Dukla jobbszélsőjének, bár már 27 éves, még mindig nagy tábora van, hogy bekerüljön az A-válogatottba. A balszárnyon hamarosan európai hírnevet vívhat ki a trencséni Masny. Kitűnően cselező, robbanékony, rendkívül gyors csatár. Valosek a Banik Ostrava balszélsője egészíti ki a „szárnyat", ő 22 éves, szemfüles csatár, nagy taktikai érzékkel rendelkezik.*

Érdemes ezekre a nevekre felfigyelni

mert a közeljövőben a magyar labdarúgó sport sokszor találkozhat ezekkel a játékosokkal, a legkülönbözőbb válogatott szinteken, hiszen Tokióban az olimpiai tornán a világ előtt igazolták tehetségüket, rátermettségüket.

A magyar—csehszlovák döntőn veszélyes jelenet a magyar kapu előtt

VÁNDOR KÁLMÁN, *a Népszava sportrovatának vezetője*

POZZO INTELMEI

A Presse House halljának jellegzetes alakja volt egy alacsony, hajlott hátú, ősz halántékú, lassú mozgású, de vibráló tekintetű férfi. Mindenki előre köszönt neki s ez nem csak előrehaladott korának, 70 egynéhány esztendejének szólt, hanem a szaktekintélyét tükrözte. Vittorio Pozzo, az olasz labdarúgás egykori „verhetetlen" szövetségi kapitánya, a tokiói olimpián is megjelent s mint aktív újságíró kísérte figyelemmel elsősorban a labdarúgó-tornát.

Az „azzurri" csapat bűvös kezű kovácsa azonban nemcsak a sajtóházban, hanem minden eseményen látható volt, megfordult az összes létesítményben és még a magyarok öltözőjébe is többször belátogatott. Az azonban már nem véletlen, hogy mindig a labdarúgó-csapatot kereste fel.

— *Csak a magyarok menthetik meg ezt az olimpiai tornát* — jelentette ki az első forduló után. — *A színvonal nem éri el a régi olimpiai labdarúgó-tornák nívóját...*

Ott láttuk a jugoszlávok, a románok, majd az EAK és a döntőben a csehszlovákok elleni mérkőzésünkön is a sajtóteraszon s mindig volt néhány dicsérő szava a magyarok játékára, mindig akadt néhány találó észrevétele. Még mindig előttem van, amint ide-oda csoszogott a magyar öltözőben az EAK elleni mérkőzés után és Lakat Károlyt figyelmeztette:

— *Nehogy úgy járjanak, mint Chilében... A csehszlovák csapat igen komoly ellenfél, de a magyarok jobban futballoznak s ezt csak gólokkal bizonyíthatják be. Gólokat kell lőni!*

A döntő után ő volt az első a külföldiek közül, aki ismét megjelent az örömmámorban úszó öltözőben s gratulált a győzelemhez.

— *Megmondtam... megmondtam...* — ismételgette s mintha egy kicsit saját sikerének is tekintette volna a magyar csapat győzelmét. Azután hozzátette:

— *Hiába, a magyar labdarúgás mindig beszédtéma marad. A múltban mindig ott volt a világ élvonalában, — hiszen olimpiai döntőben és világbajnoki döntőben is szerepeltek, s ma is a legjobbak közé tartozik. Ezért is mondtam azt, hogy csak a magyarok menthetik meg a tokiói olimpiai tornát. Szép, szellemes játékot csak tőlük várhattam. És nem csalódtam...*

— Tetszett a magyar olimpiai csapat?

— *Tetszett. Megérdemelten győzött s közöttük voltak a legjobb játékosok. Bene, Komora, Csernai, Palotai, Szentmihályi... Bene egy kicsit még hasonlít is az én Piolámra. Akkor azonban könnyebb volt egy tehetséges játékos kibontakozását biztosítani, mint most. Vigyázzanak Benére, mert egy fiatal játékos, hamar elkapatja magát. S mire ő maga rájön, a legtöbbször már késő.*

Aztán így folytatta:

— *Világszerte arról cikkezünk, hogy a labdarúgásban megállt a fejlődés, nincs semmi új, egymást ismétlik a csapatok. Így van ez mostanában az úgynevezett 4—2—4-es taktikai rendszerrel. Pedig az nem viszi előbbre az ügyet, ha egymást utánozzák a csapatok. Minden nemzet, illetve labdarúgása inkább maradjon meg tradícióinál s azon belül igyekezzen valami újat nyújtani. Természetesen az edzésmódszerekben elért eredményeket fel kell használni, de nem szolgaian lemásolni. A taktikában kell újat hozni, ez a jövő fejlődésének az útja. Ahogy egykor a magyarok kitalálták a hátravont középcsatárt és az előretolt két csatár gondolatát, úgy most is valami hasonló újdonságon kell gondolkodni. De nem ezt az alapötletet variálni, ami pillanatnyilag folyik világszerte.*

Szemmel láthatóan fárasztotta a hosszú beszélgetés, s nem akartam már terhelni további kérdésekkel. Megköszöntem, hogy mindig készségesen állt rendelkezésemre, hiszen az olimpia alatt nagyon sokszor találkoztunk és beszélgettünk, hol németül, hol olaszul, mert bizony nem mindig emlékezett vissza az első pillanatban rám, s megköszöntem, hogy tanácsaival segíteni igyekezett, s megígértem, hogy a magyar labdarúgásban soha nem fogjuk elfelejteni Vittorio Pozzo nevét.

Ilyen dinamikus volt mindvégig Bene Ferenc. Itt a csehszlovák kapura lő

Még egy Bene gól az EAK ellen

LAKAT KÁROLY

A HOSSZÚ ÚT VÉGÉRE

A felejthetetlen októberi délután vágyaink betetőzését hozta: aranyérmet nyert csapatunk, amely a magyar labdarúgás dicsőségekben bővelkedő történetében is a legszebb lapokra kívánkozik. Az eredményhirdetés emelkedetten ünnepélyes pillanataiban a fáradság gyöngyszemei sokszorosan visszatükrözve csillogtak meghatódott játékosaink homlokán, a jól elvégzett munka örömének izzó pírja festette meg a barázdás arcokat. Még a zenekar dobpergését is elnyomta a fiatal szívek együttes dobogása és a szeretet hullámhosszán sugárzott az üzenet a távolba: győztünk!

A késő őszi éjjelen a jól végzett munka tudatában, az éjjeliszekrény tükörlapjára gondosan elhelyezett diplomák és aranyérmek birtokában próbálták álomra hajtani fejüket fiatal labdarúgóink, de a máskor édes álom elkerülte a fátyolos szemeket, mert a fáradság és öröm távoltartotta.

Most itthon szinte napról-napra kapom a kérdéseket: Hogy is volt csak? Mi is történt Tokióban?

Lapozgatva a hasassá dagadt irattömbök, jegyzetek, újságcikkek halmazában, visszapereg a megtett út minden jelentős állomása:

Bukarest, 1963. fagyos áprilisa. Az első külföldi szereplés, az első erőpróba az olimpiai selejtezők előtt. Az eredmény 0:4! Ez lenne a magyar labdarúgás aranytartaléka? — kérdezték aggódó barátaink a mérkőzés után." — Ez — lesz! volt a válasz, de lehetett látni az arcokon az el nem oszlatott kételkedést...

Budapest, 1963 májusa. Itt már 4:0 a javunkra a volt olimpiai bajnok és VB ezüstérmes svéd csapattal szemben. 80 perces bukdácsolás után felejthetetlen finálé: hullottak a gólok és az a 10 perc már sejtette a későbbi erőt...

Göteborg, 1963. október. Teljesen fiatal „tartalékcsapat" 10 emberre olvadva 0:2 után heroikus küzdelemben győzelemmel felérő döntetlent harcolt ki a csaknem nagyválogatottat kiállító kék-sárga mezes svéd csapat ellen. A győzelmes továbbjutás értékét a tokiói győzelem után küldött svédnyelvű távirat növeli teljessé: „Gratulálunk és büszkék vagyunk, hogy csapatunk 17-ik lett labdarúgásban. Joggal illet minket ez a hely, mivel a győztes magyarokkal szemben maradtunk alul. Svéd Labdarúgó Szövetség."

Afrika, 1963. december. A mesés élményeket hozó portya volt a kohója olimpiai csapatunk összeforrasztásának. Az akkor sokak által kevésre értékelt afrikai labdarúgás erejét éppen a tokiói olimpia labdarúgótornája igazolta. A sok fáradságot igénylő portya jó erőpróbának bizonyult, bebizonyosodott, hogy egy fizikailag és lelkileg felkészült csapat legyőzi a szokatlan körülményeket és hogy minél több nemzetközi találkozó szükséges az erők reális felmérésére.

Mallorca, 1964. áprilisa. E festőien szép sziget reflektorainak fényében a tomboló spanyol közönség előbb megszelidülve, később elismeréssel adózva láthatta, hogy a fiatal labdarúgókból álló meggypiros együttes k ü z d ö t t a győzelemért és j á t s z o t t a a futballt. Bátor, lendületes támadójátékukkal meghódították a mallorcai spanyolok szívét.

Budapest, 1964. májusa. A Népstadion gyepén megismételt győzelem a spanyolok ellen már a tokiói repülőjegyet biztosította.

E nagy városnevek mellett sorakoznak a kisebb harcterek nevei, amelyek mind megannyi részsikerek színhelyei voltak B-válogatott és városközi találkozók alkalmából: Novi Szad, Rijeka, Schwechat, Kapfenberg, Linz, Lwow, Duisburg, Antwerpen, Saarbrücken és kedves vidéki városaink Debrecen, Győr, Békéscsaba, Szeged, Pécs.

A kissé elsárgult és meggyűrődött lapok és a még vadonatúj noteszfüzetek szövegtöredékeit olvasva mindinkább áttűnik két szó, amely mint valami

„Középjelenet" a magyar—marokkói mérkőzésen. Palotai küzd a csatárokkal

Orbán húzza el a labdát a rohamozó jugoszláv csatárok elől

kitörölhetetlen víznyomás uralkodik a bukdácsolásokat és örömöket megörökítő annaleseken: köszönet és elismerés.

A visszaemlékezés perceiben hálatelt szívvel gondolok mindenkire és szeretettel emlékezem meg Róluk, akiknek ebben a sikerben részük volt. Sokan vannak, mert ez az olimpiai aranyérem mindannyiunké, akik dolgoztunk érte: a névtelen szurkolótól az Elnökig. A legnehezebb pillanatokban épp az adott erőt, hogy tudtunk, éreztük, mindenki velünk van, szeretnek bennünket.

Úgy gondolom, ha mégis külön is szó esik a kiemelés rangján egyesekről, ezt most nem veszi rossznéven senki. Különösen, ha éppen azokról van szó, akik kiharcolták, így nagybetűkkel: a JÁTÉKOSOKRÓL.

Nekik jár elsősorban a köszönet, az elismerés, a megbecsülés, mivel ők a siker főrészesei. Maradéktalanul megtették, amit a labdarúgásunkért aggódó közvélemény elvárt tőlük: fegyelmezett, szerény, öntudatos játékosokból álló csapatot alkottak, megtiszteltetésnek vették, hogy nemzeti színeinkért válogatott mezben küzdöttek, akaraterő, küzdőképesség, lelkesedés terén kitűnőre vizsgáztak. A játékosok a pályán kívül is igaz barátként viselkedtek és sportszerű magatartásukkal sok őszinte barátot szereztek hazánknak.

Lesz még idő az alapos mérlegkészítésre, de elöljáróban már most leszögezhetjük, büszkék lehetnek arra; végső győzelmüket mindenki jogosnak és megérdemeltnek tartotta és hogy a küzdelmes harcokban szakmai felkészültségük magas színvonalát is igazolták. Diadalukat a küzdőképesség és a munka fémjelezte, saját maguk bizonyították, hogy a sportpályákon folyó gigászi küzdelemben csak a lelkileg, fizikailag és szakmailag legjobban felkészült csapatok lehetnek az élen.

Csehszlovákia — Közös német csapat 2:1. A német kapuban a 2. gól

A DÖNTŐT KÉTSZER IS MEGNÉZTÜK

— Ötvenhárom évet megéltem, de ilyen óriási élményben még sohasem volt részem. És — úgy gondolom — nem is lesz. Több volt ez, mint szép. Gyönyörűséges volt, felejthetetlen volt. És a Bene Feri góljai!... Még ma sem térek magamhoz a csodálattól, az ámulattól.

Losonci Imre férfiszabó, a tokiói IBUSZ-utazás egyik boldog turistája áradozik így, amikor egymással szemben ülünk a Múzeum körúti szabóműhely egyik sarkában.

Hogy miért ment ki, fölösleges kérdezni. Mert szereti a sportot, főleg a labdajátékokat. Elsősorban persze a labdarúgást, de majdnem ugyanúgy a vízilabdát, meg a kosárlabdát.

— *Ott voltam természetesen minden focimeccsen* — folytatja Losonci mester. — *Igaz, hogy nem minden meccsre volt jegyünk, de a magamfajta futballrajongó nem riad vissza sem áldozatoktól, sem pedig ügyes cselektől, ha Tokióban a magyar csapat mérkőzéseit meg akarja nézni.*

— Hogyan látta a tokiói futball-olimpiát — általában?

— *A színvonalat kétségtelenül az európai csapatok jelentették. Főleg a mieink, de a jugoszlávok, németek, csehszlovákok és románok is. A magyar fiúk győzelmének jogosságához kétség sem férhet. Minden tekintetben felülmúlták a többieket.*

— Melyik volt a legérdekesebb mérkőzés?

— *Természetesen a csehszlovákok elleni döntő. Mindkét csapat nagyon készült. Mi, szurkolók, ugyancsak felkészültünk. Már jó félórával a meccs kezdete előtt kinn voltunk a stadionban. Néhányadmagammal nem az úgynevezett B-oldalon, hanem az A-oldalon, ahol a szabadnapos magyar sportolók is helyet foglaltak. Amikor Orbánék bemelegítettek, egyszerre csak rákezdtük Kárpáti Gyuriékkal együtt, hogy „huj, huj, hajrá!". Bene Feriék lentről felnéztek hozzánk, s láttuk, hogy jólesett nekik a biztatás. A következő pillanatban aztán a túlsó oldalról felhangzott az IBUSZ-os kollégák kis csoportjának „hajrá, magyarok" buzdítása. S a meccs kilencven percén keresztül alig hagytuk abba a biztatást. Ugy, hogy este aztán igen-igen jólesett mindannyiunknak egy csésze eredeti japán tea.*

A japán szurkolók futballszeretetéről is beszél *Losonci.*

— *Ők még nem olyan tanárok a szurkolásban, mint mi, magyarok. A szép, nagy rúgásokat, de különösen a nagy, felszabadító fejeseket értékelik. S ezeket tomboló tapsviharral köszöntik. A döntőn például egyszer Orbán felszabadító fejese a 16-osról a félvonalig szállt, hát erre két percig tomboltak elragadtatásukban a szurkolók.*

— S a döntőbeli győzelmünk után?

— *Akkor nekiiramodtunk, ahányan voltunk, s rohantunk árkonbokron, akarom mondani kerítéseken, korlátokon át, le a játéktérre. Öleltük, csókoltuk örömünkben az agyonizzadt játékosokat.*

— Ki tetszett a legjobban a mieink közül?

— *Elsősorban Bene. Nemcsak a döntőn, hanem a többi meccsen is úgy játszott, ahogy csak a legnagyobb magyar centerek játszottak fénykorukban. Orth és Sárosi, Turay és Hidegkúti minden erénye megtalálható volt Feri játékában. Rajta kívül nekem a döntőben Szentmihályi, Orbán, Szepesi és Csernai tetszett.*

S hogy mi volt a mérkőzés után? Egy-egy csésze tea közben a játékosokkal együtt felelevenítették a mérkőzés érdekes részleteit, majd amikor visszatért a turisták szálláshelyére, a hajóra, bekapcsolták a tv-t, amely éppen akkor kezdte közvetíteni még egyszer a döntőt. Persze, hogy mégegyszer végignézték. Hogy miért?

— *Egyszerűen azért, hogy még egyszer végigtapsolhassuk a kétszer negyvenöt perc minden szépségét, minden érdekességét. És még egyszer láthassuk, hogyan akasztják Novákék nyakába az aranyérmet.*

szűcs

Kivonul a magyar és marokkói csapat. Az élen: Palotai és Szentmihályi

Magyar gól a csehszlovák kapuban. Csernai és Katona a két „figyelő"

Igy írnak a labdarúgó

Советский спорт

Орган Центрального совета Союза спортивных обществ и организаций СССР и ВЦСПС

„A magyarok megszokott stílusban játszottak. Gyorsaság, nyomás, szellemes kombinációk, heves rohamok jellemezték játékukat. Támadószellemről és aktivitásról tettek bizonyságot az idei olimpiai bajnokok ... A magyar labdarúgók 12 évi szünet után ismét feljutottak a Futball-Olimposzra!"

Süddeutsche Zeitung

MÜNCHNER NEUESTE NACHRICHTEN AUS POLITIK · KULTUR · WIRTSCHAFT · SPORT

Wochenend-Ausgabe | München, Samstag/Sonntag, 24./25. Oktober 1964 | B 6558 A | Nummer 256

MAGYARORSZÁG SZÉTROMBOLTA A CSEHEK ARANYÁLMÁT

A futball döntő valóban aranyat ért. Nemcsak a magyaroknak, hanem a FIFA-nak is, amely Helsinki óta nem igen tudott örülni az olimpiai döntőnek. Melbourneben csúnya jelenetek játszódtak le és a római döntő sem volt valami jó cégére a labdarúgó sportnak... A magyarok és csehek megmutatták Tokióban, hogy mennyire szép, harcias, drámai és mégis sportszerű lehet a futball... Senki sem csodálkozna azon, ha a FIFA világtornáján a magyarok csapatában Bene Ferenc, vagy Komora Imre játszana, akik mindketten kiváló technikusok és rendkívül gyorsak. Lendületük megfelel a 10,7 mp-es futókénak.

VJESNIK

SOCIJALISTIČKOG SAVEZA RADNOG NARODA HRVATSKE

A magyar olimpiai labdarúgó-csapat győzelme teljesen megérdemelt. A magyar játékosok gyorsabbak, gyakorlattabbak és a kapu előtt pontosabbak voltak. Az elejétől végéig rendkívül gyors, éles, bár olykor kissé durva játék a rossz idő ellenére 65 ezer nézőt vonzott a tokiói stadionba. Érdekes, hogy a magyarok szinte végig támadással védték kapujukat. Külön ki kell emelni Szentmihályi kapus teljesítményét, továbbá a támadósor kiváló tagjai Komora, Katona és Bene játékát.

AZ Zürich, Samstag, 24. Oktober 1964

Sport

Ungarn verdient Olympiasieger im Fussball

Die Tschechoslowakei in einem hochklassigen Endspiel 2:1 (0:0) geschlagen

VOLKSSTIMME OLYMPIA

SONDER DIENST

Kiváló teljesítmény után, a magyarok megérdemelten jutottak az olimpiai győzelemhez... A játék megfelelt a nagy várakozásoknak: az első félidő kiegyensúlyozott volt és technikailag magas színvonalú játékot nyújtott. A második félidőben került sor a döntő második gólra. Bene oly gyorsan tört előre, hogy a csehszlovákok utána esküdöztek, hogy lesből indult...

Lakat Károly jól előkészítette csapatát. Csernai kitűnő játékos és végrehajtó, Komora technikailag nagyon jó, a szárnyak gyorsak, a védelem szilárd, de mindenki fölött áll Bene Ferenc, akit normális eszközökkel nem lehet visszatartani. Puskás óta a magyaroknak nem volt ilyen nyugodt góllövője.

kicker

Ungarns Uwe Seeler heißt Ferenc Bene

Proletáři všech zemí, spojte se!

RUDÉ PRÁVO

ORGÁN ÚSTŘEDNÍHO VÝBORU KOMUNISTICKÉ STRANY ČESKOSLOVENSKA

V SOBOTU DNE 24. ŘÍJNA 1964 | ČÍSLO 296 — ROČNÍK 45 | CENA 30 HAL.

A JÓ TELJESÍTMÉNY NEM VOLT ELEGENDŐ

A két csapat az első harminc percben mutatott remek játékot. Ilyen játék csak ritkán látható pályáinkon... Magyarország válogatottja elsősorban gyorsaságban és pontos adogatásban múlta felül a csehszlovák csapatot. Csapatunkból hiányzott a kombinatív képesség. A magyar csapat legfőbb erőssége a csatársor volt, amelyben elsősorban Bene egyre inkább kiváló labdarúgóvá vált. Vitlacyl edző meg volt elégedve fiaival.

NEW YORK Herald Tribune

European Edition

PARIS, SATURDAY-SUNDAY, OCTOBER 24-25, 1964

A labdarúgó döntőben Magyarország 2:1-re győzött Csehszlovákia ellen. A tornán ez a két csapat mutatta a legkimagaslóbb játékot.

DEUTSCHES sportecho

Erfolg von 1952 wiederholt

olimpiáról a külföldi lapok

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО

Орган на Централния комитет на Българската комунистическа партия

Год. XXXVIII, брой 298 | София, събота, 24 октомври 1964 г. | Цена 2 ст.

Izgalmas és feszült játék tanúi lehettek az olimpiai labdarúgó döntő nézői. A várakozások melyek szerint a két kiváló csapat szép játékot mutat, be is igazolódtak. A magyarok eredményesebb, átgondoltabb játékukkal megérdemelten nyerték el az aranyérmet.

Frankfurter Rundschau

BENE TÁVOLI LÖVÉSE ARANYAT ÉRT

Végetért az egyik legjobb olimpiai labdarúgó torna... A Helsinkiben eredményes magyarok szokatlan biztonsággal legyűrték a döntő előtti akadályokat, s végül megtörték a makacsul ellenálló csehszlovákokat is.

Avanti!

N. 243 — Sped. in abb. post. Gr. 1 QUOTIDIANO DEL PARTITO SOCIALISTA ITALIANO • Milano - Sabato 2

A labdarúgásban Magyarország győzelmével megismételte a Helsinkiben 1952-ben elért sikerét és megnyerte az olimpiai labdarúgó tornát.

ПОЛИТИКА

ПРИМЕРАК 20 ДИН | БЕОГРАД, СУБОТА 24. ОКТОБАР 1964. ГОД. Број 18340 — Година LXI

A magyar olimpiai labdarúgó-csapat a három napos esőzés folytán rendkívül csúszóssá vált pályán a döntő mérkőzésen rendkívül harcos és tetszetős játékot nyújtott. Az aranyérem új tulajdonosainak csapatában két olyan kiváló játékos vett részt, mint Csernai és Bene és elsősorban nekik tulajdonítható a csapat vitathatatlanul megérdemelt győzelme.

A labdarúgó játék szurkolóinak nagy örömben volt része az olimpiai stadionban lejátszott döntő mérkőzésen, ahol a magyar játékosok fölényesebb és eredményesebb játékukkal, 2:1-es végeredménnyel vívták ki az aranyérmet.

ПРОЛЕТЕРИ СВИХ ЗЕМАЉА, УЈЕДИНИТЕ СЕ!

БОРБА

ОРГАН СОЦИЈАЛИСТИЧКОГ САВЕЗА РАДНОГ НАРОДА ЈУГОСЛАВИЈЕ

Az olimpiai játékokon másodízben is a legjobbnak bizonyult magyar labdarúgó-csapat nyerte az aranyérmet. A magyar válogatott ésszerűbben és magabiztosabban játszott ellenfelénél és rendkívül izgalmas, de teljesen sportszerű mérkőzés keretében vívta ki a győzelmet. A csehszlovákok csak a mezőnyben bizonyultak egyenrangú ellenfélnek, a magyar csapat gyors akcióit azonban nem tudták kellőképpen parírozni.

l'Unità

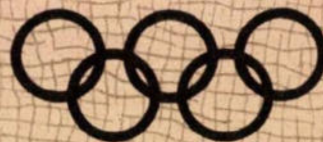
ORGANO DEL PARTITO COMUNISTA ITALIANO

A magyarok olyanok, mint Bozsik idejében... Bene a goleador 12 góllal... Magyarország a labdarúgás terén visszatért a nemzetközi reflektorfénybe. Felbecsülhetetlen értékű babérkoszorúval tért vissza: az olimpiai torna aranyérmével. Éppen úgy, mint 12 évvel ezelőtt, amikor a helsinki olimpián vívta ki a bajnoki címet. Akkoriban az volt az első foka annak az aranylépcsőnek, amely Magyarországot felvitte a labdarúgás olimposzára. Vajon megismétlődik-e a történelem.

COMBAT

LE JOURNAL DE PARIS

A magyarok sikere előrelátható volt, mivel a kelet-európai csapatok fölénye közismert... Az aranyérem tehát a magyaroknak jutott, akik kétségkívül a legösszeforrottabb és technikailag legbiztosabb csapattal rendelkeztek. A torna legjobb góllövője Bene Ferenc középcsatár volt, de a magyar csapatban még jónéhány nemzetközi klasszisú játékos szerepelt: Csernai, Katona, Orbán, Novák, Szentmihályi és Nógrádi.

ÍGY ÍRNAK A LABDARÚGÓ OLIMPIÁRÓL A KÜLFÖLDI LAPOK

THE TIMES

LONDON SATURDAY OCTOBER 24 1964 PRICE FIVEPENCE

MAGYARORSZÁG TIZENKÉT ÉV UTÁN VISSZASZEREZTE A KORONÁT

Végig jobb, erősebb játékkal és az ötletes Benével Magyarország megnyerte a labdarúgó tornát... A magyarok sohasem voltak komolyan veszélyben, hála annak, hogy a csehek nem tudták akcióikat befejezni. A labdarúgás technikája a döntő napján érte el csúcspontját. A játék alatt voltak időszakok, amikor valóban a labdakezelés magas iskoláját mutatták be, s a hosszú előreadások még a laikus nézőt is elragadtatták. A japánok is meggyőződhettek, hogy a labdarúgás nem verekedés és vad hajsza, mint az előző játszmákon tapasztalhatták. A magyar csatárokat a briliáns, biztos Bene vezette Csernai támogatásával, s nem csoda, hogy az olimpiai faluban Benét a „Torna emberének" nevezték.

NEUES DEUTSCHLAND

Proletarier aller Länder, vereinigt euch!

ORGAN DES ZENTRALKOMITEES DER SOZIALISTISCHEN EINHEITSPARTEI DEUTSCHLANDS

Berlin, Sonnabend, 24. Oktober 1964 Berliner Ausgabe / Einzelpreis 15 Pf

1952-ben egész Magyarország ujjongott. Tizenkét évvel később bekövetkezett a második olimpiai győzelem, s az ujjongás most épp oly nagy. Lakat Károly fiatal csapatot formált, amelytől még nagy dolgokat várnak. S nem lenne meglepő, ha a jövő évi világbajnoki selejtezőben az olimpiai csapat sok tagja kiállna Ausztria és az NDK ellen.

Tokió az olimpiához méltó labdarúgó döntőt látott, mert a csehszlovák tizenegy is legjobb oldaláról mutatkozott be.

IL POPOLO

QUOTIDIANO DELLA DEMOCRAZIA CRISTIANA

A labdarúgásban megvívott szép Duna menti mérkőzés Magyarország javára dőlt el. ... Magyarország megérdemelten nyerte a labdarúgótornát.

LE FIGARO

24–25 OCTOBRE 1964

(PÁRIZS)

A MAGYAROK MEGISMÉTELTÉK 1952-ŐT

...Az eső nehézzé tette a talajt, de ez nem gátolta a két csapatot abban, hogy jó labdarúgást nyújtsanak... A két csapat játéka annál dicséretre méltóbb, mivel a nemzetközi szabályok szerint a chilei világbajnokságon részt vett egyik játékos sem jöhetett Tokióba. A két ország tehát bebizonyította, milyen gazdag tartaléka van, s ez mindenekelőtt Magyarországra vonatkozik, amely itt jóvá tette santiagoi vereségét...

(Figaro, Párizs)

DIE WELT

UNABHÄNGIGE TAGESZEITUNG FÜR DEUTSCHLAND

Magasba lendítették karjukat, egymás nyakába borultak és úgy áradt belőlük a temperamentum, mint egy frissen tott pezsgősüvegből. A magyarok nagyszerű labdarúgó-döntőben megnyerték az aranyérmet. A hatvanezer nézőnek sokáig kellett várnia az első gólra, de aztán egymást követték az ötletek és a kitűnő cselek... A jobb középcsatár kétségtelenül a magyaroknál játszott: Bene Ferenc, az olimpiai labdarúgótorna gólkirálya, aki az utolsó fordulóban is a főszerepet játszotta: az 59. percben a magyar labdarúgóművészet mintapéldáját nyújtotta.

THE GUARDIAN

Saturday October 24 1964

BENE ÖSZTÖNÖZTE A MAGYAROKAT. Amíg egy fiatal, kiváló játékos, Bene Ferenc a második félidőben nem vezette orránál fogva a csehszlovák védelmet, a döntő játszma unalmas volt. A magyarok végül is győztek és megérdemelték az aranyérmet.

Felelős szerkesztő: Hoffer József
Szerkesztő: Mattanovich Béla
A képek Papp Jenő és az MTI külföldi képszolgálata felvételei.
Felelős kiadó: Ungur Imre

64.6554 Egyetemi Nyomda, Budapest

A CSOPORTMÉRKŐZÉSEK EREDMÉNYEI ÉS VÉGEREDMÉNYE

Helyezés	A-csoport	Közös német csapat	Románia	Mexikó	Irán	Játszott	Győzött	Döntetlen	Vesztett	Gólok	Pontszám
1.	Közös német cs.	—	1:1	2:0	4:0	3	2	1	—	7:1	5
2.	Románia	1:1	—	3:1	1:0	3	2	1	—	5:2	5
3.	Mexikó	0:2	1:3	—	1:1	3	—	1	2	2:6	1
4.	Irán	0:4	0:1	1:1	—	3	—	1	2	1:6	1

Helyezés	B-csoport	Magyarorsz.	Jugoszlávia	Marokkó	Játszott	Győzött	Döntetlen	Vesztett	Gólok	Pontszám
1.	Magyarorsz.	—	6:5	6:0	2	2	—	—	12:5	4
2.	Jugoszlávia	5:6	—	3:1	2	1	—	1	8:7	2
3.	Marokkó	0:6	1:3	—	2	—	—	2	1:9	—

A Koreai NDK nem indulhatott el.

Helyezés	C-csoport	Csehszl.	EAK	Brazília	Dél-Korea	Játszott	Győzött	Döntetlen	Vesztett	Gólok	Pontszám
1.	Csehszlovákia	—	5:1	1:0	6:1	3	3	—	—	12:2	6
2.	EAK	1:5	—	1:1	10:0	3	1	1	1	12:6	3
3.	Brazília	0:1	1:1	—	4:0	3	1	1	1	5:2	3
4.	Dél-Korea	1:6	0:10	0:4	—	3	—	—	3	1:20	—

Helyezés	D-csoport	Ghana	Japán	Argentína	Játszott	Győzött	Döntetlen	Vesztett	Gólok	Pontszám
1.	Ghana	—	3:2	1:1	2	1	1	—	4:3	3
2.	Japán	2:3	—	3:2	2	1	—	1	5:5	2
3.	Argentína	1:1	2:3	—	2	—	1	1	3:4	1

Olaszország visszalépett

A NYOLCAS DÖNTŐ

Magyarország
Románia
} **Magyarország 2:0**

Egy. Arab Közt.
Ghana
} **EAK 5:1**

} **Magyarország 6:0**

Közös német cs.
Jugoszlávia
} **Közös német cs. 1:0**

Japán
Csehszlovákai
} **Csehszlovákia 4:0**

} **Csehszlovákia 2:1**

} **Magyarország 2:1 (1:0)**

A 3. helyért: Közös német cs.—EAK 3:1

Az 5—6. helyért

Románia
Ghana
} **Románia 4:2**

Jugoszlávia
Japán
} **Jugoszlávia 6:1**

} **Románia 3:0**

A XVIII. Nyári Olimpiai Játékok labdarúgó-tornájának végeredménye:

Olimpiai bajnok: Magyarország

2. Csehszlovákia, 3. Közös német cs.

4. Egyesült Arab Köztársaság,

5. Románia, 6. Jugoszlávia.

Palotai Károly, „a kapitány" átveszi a Sportérdemérem arany fokozatát KISHÁZI ÖDÖNTŐL, az Elnöki Tanács elnökhelyettesétől

A boldog hazaérkezés állnak: balról jobbra: Ihász, Novák, Lakat edző, Bene, Palotai, Szepesi, Csernai, Komora, guggolnak: Nógrádi, Szentmihályi, Katona

Novák Dezső kislányával és az ajándék japán babával

Ihász, Lakat edző és Szentmihályi

ÁRA: 4,— Ft

オリンピックグラフ特報

モタついた巨人二軍打撃コーチ人事

週刊 読売スポーツ

10月30日増大号　50円